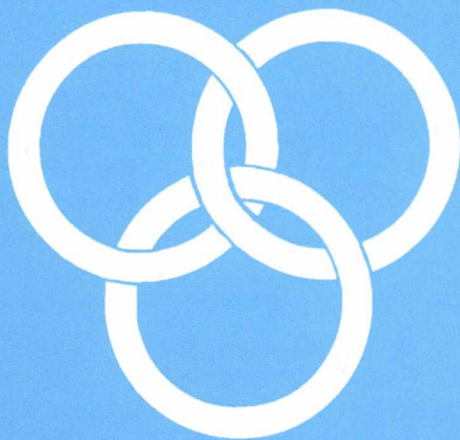

1995. IV. NEGYEDÉV

Vezess!

KERESZTYÉN IFJÚSÁGI VEZETŐK LAPJA

21.

Vezess!

KERESZTYÉN IFJÚSÁGI VEZETŐK LAPJA

Kiadó:

**Magyarországi Keresztyén Ifjúsági
Egyesület
(MKIE)**

Szerkesztőség:

1085 Budapest, Horánszky u. 26.
Telefon/fax: (06-1) 267-0587

Felelős szerkesztő:

Szeverényi János

Szerkesztőség:

Ablonczy Margit
Aklanné Balogh Éva
Bölcsföldi András
Harmathy Zsófia
Hikisch Zoltán
Kisantal Tibor,
Könyves Ildikó
Szalai András
Tóth L. Kristóf

Szedés-tördelés:

Alfa Kiadó és Nyomda
1139 Bp., Lomb. u. 22.
Telefon/fax:
(06-1) 149-0757

Nyomdai kivitelezés:

Könyvfőlia Bt.
1106 Bp., Algyógyi út 6-8.
Telefon: 261-9337/131
Felelős vezető: Tóth Béla

Megjelenik
negyedévente

Ára: 100 Ft

Megrendelhető a
szerkesztőség címén

*Uram, vezess engem,
hogy én is Hozzád
vezethessek másokat!*

TARTALOMBÓL

5 évesek lettünk	4
Derű	8
Bibliatanulmányozás	12
Az adakozás áldása	17
Tudod-e?	21
Taníts minket imádkozni!	23
A kegyelmi ajándékok	24
Bibliamunka	26
Helyzetgyakorlatok	27
Teológia	29
Könyvajánlat	30
Akarsz-e játszani?	34

és sok más!

SZÁMUNK SZERZŐI

Ablonczy Ágnes	tanár	Baja
Ablonczy Margit	református lelkész	Kecskemét
Aklanné Balogh Éva	evangélikus lelkész	Sámsonháza
Bartha Árpád	gyógyszerész	Miskolc
Bölcsföldi András	református lelkész	Kecskemét
Frenyó Béla	külkereskedő	Budapest
Harmathy Zsófia	református hitoktató	Budapest
Hikisch Zoltán	zenetanár	Budapest
Menich Zsuzsa †	evangélikus lelkész	
Németh Géza †	református lelkész	Budapest
Szalai András	főiskolai hallgató	Budapest
Szeverényi János	evangélikus lelkész	Budapest
Tóth L. Kristóf	református teol. hallgató	Budapest
Vágréti Krisztina	fotoművész	Budapest

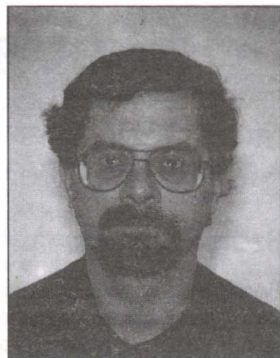
Valamint:

Babits Mihály, Reményik Sándor, Latinovits Zoltán

Ezzel az izraeli utamon született néhány gondolattal búcsúzom a Vezess! felelős szerkesztői feladatától. Nyártól egy nagy budapesti gyülekezet lelkésze lettem. Így nehezen tudom egyeztetni a „felelős” szerkesztői munkával az új „felelős” szolgáltatást. Kívánom, hogy a Vezess! továbbra is töltsse be feladatát.

*Szeretettel,
Szeverényi János*

(Fil 2, 1–11)

*Védtelen a szeretet,
kiszolgáltatott,
mint a rabszolga,
szolgája ő az Istennek,
embernek vagyis az Életnek.
Adok-kapok, mérgetés, üzlet nélkül.
Le lehet vetkőztetni,
orrba lehet vágni,
ég-föld közé kifeszíteni,
mint az istálló falára szegzett denevért.
Meggyalázva, kinevetve, félreértve...
MÉGIS Ő a Lényeg, az Ok és a Cél.
Szeret, mert mást nem tud.
Számolatlanul, pazarlóan, bolondul AD.*

*Te isteni Lényeg,
Teremtő belső erő,
utolértél, lenyűgöztél,
Tied vagyok.
Őrizz meg az örök szerelemre,
termékeny teremtésre,
mindörökkön-örökké, ámen.*

5 ÉVESEK LETTÜNK!

Körkérdés a Vezess! munkatársaihoz

Szalai András

Foglalkozás, szakképzettség, egyéb tevékenység, pl. az egyházban: Az ELTE BTK német nyelvtanári szakán végzek, szakdolgozatomat írom. A MEKOSZ-on belül a Bölcsész Bibliakör tagja vagyok, az Alap „Kultúrform” rovatát szerkesztem.

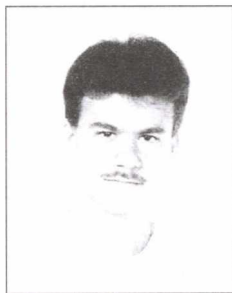
Életed eddigi főbb eseményei: Megszülettem. Ujjászülettem. Sáfárkodom, tartatom, dicsőítem.

Életkorod: 29

Gyülekezeted: Bp. Felső Erdősori Metodista Gyülekezet.

Keresztyén ifjúsági munka értelme és célja: Hogy minél több szív, minél mélyebbről adjon hálát az Atyának, a Fiúban, a Lélek által. Mert Ő ma is magához akarja szólítani a „kicsiket”, mielőtt „nagygyá” lesznek és már nem tudják, hogyan kell fogadni az Isten országát.

Hikisch Zoltán

Foglalkozás, szakképzettség, egyéb tevékenység, pl. az egyházban: Szakképzettségem zenetanár (klarinétot, fuvolát és furulyát tanítok), a gyülekezetemben ifjúsági énekkart vezetek, az or-

szágos KIE-ben választmányi tag vagyok és a Zenei Bizottság tagja.

Eddigi életed főbb eseményei:

1967-ben születtem. Már általános iskolás koromban elhatároztam, hogy zenetanár szeretnék lenni, így elvégeztem a Konzervatóriumot, majd másfél év katonai szolgálat után elkezdtem tanítani 1989 őszén. Gyülekezetemben az ifjúsági énekkart is ekkor alakítottam meg.

1990-be sikerült elkészítenem az „Énekeljetek az Úrnak...” című énekeskönyv első kötetét. 1992-ben már a KIE gondozásában látott napvilágot a 3 kötetes énekeskönyv.

A '90-es évek elején az bp-i KIE csoportban gitároztam.

1995 tavaszán megszereztem a diplomát, nyáron pedig megnősültem.

Életkorod: 28

Gyülekezeted: Budahegyvidéki Evangélikus Gyülekezet.

Keresztyén ifjúsági munka értelme és célja: Megfogalmazódik a Párizsi alapon, minél több embert eljuttatni Krisztushoz. Ez viszont nem könnyű feladat, mégis Isten azt szeretné, ha azok a fiatalok, akik már megtalálták Krisztust, tovább tudnák adni mindazokat, amit a Bibliában is olvashatunk. Szeretné, ha bátran vállalnák a fiatalok is a Krisztusi evangéliumot.

Tóth L. Kristóf

Foglalkozás, szakképzettség, egyéb tevékenység: Református segédlelkész, iskolai hitoktató (egyéb szakképzettség: gépszerkesztő, hegesztővizsga), kavarógép (lásd: turmix)

Életem eddigi fő eseményei: Nem

Önarckép

keresztyén családban megszülettem (1968 – jó év!!!)

Általánosban örsvezető (1974–82)

Középiskolában KISZ-bizottsági tag (1982–86)

Néhány sikertelen egyetemi felvételi (1986–90)

Országos Széchényi Könyvtár – Jolly Joker (1986–90)

Közben Magyar Néphadsereg: 534 nap, elején: elvtárs, végén: bajtárs. (1988 májusában még volt elv, de 1989 novemberében már baj volt!)

Egy református gyülekezetben találtam magam (1988). Ott megkereszteltek és konfirmálhattam (sorkatonaként!) (1989). Majd elhívást kaptam lelkészi szolgálatra (1989). 1990. A Velencei tó partján Pünkösd előtti hét szombatján megtértem. Azóta követem Krisztust. Néha előreszaladok, de Ő mindig figyelmeztet: csak utánam!

A református teológia sem bírta ki részvételemet névváltozás nélkül, akárcsak az MN (MH), mert beiratkozásomkor Budapesti Ref. Teológiai Akadémia volt, amikor másodéves lettem, Budapesti Ref. Hittudományi Egyetemre változott, majd 1995. szeptember 12-én a Károli Gáspár Ref. Egyetem Hittudományi Karán diplomáztam.

A KIÉ-be 1992-ben kerültem, épp úgy, mint az egyházba, egy barátom útján. Először a Ten Singben ügyködtem, majd Pelikán, végül Vezess! „kavarógép” lettem.

1995. október 1. óta a Pátkai Református Egyház segédlelkésze vagyok. Bal kezem gyűrűsujján Au vegyjelű fém található. Ennek párja tavaly december 11. óta egy a debreceni teológián ötödéves

hölg (aki egyébként ott volt a debreceni Ten Sing bölcsőjénél) ujján található. Krisztinek hívják, és nagyon szeretem.

Életkorom: 27 és fél év

Gyülekezetem:

Budapest-Budahegyvidék:
keresztelés, konfirmáció.

Budapest-Klauzál tér:

(Gyulaifi): megtérés, újjászületés.

Szigetszentmiklós:

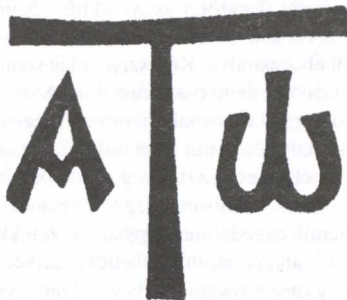
négyévi ifivezetés – múlt.

Pátka: szolgálat – jelen.

Mennyei Jeruzsálem – jövő.

Keresztyén ifjúsági munka célja és

értelme: Sokan azt mondják, hogy az egyház jövője: az ifjúság. Szerintem nem. Az egyház jövője Krisztus. Ha azonban a fiatalok elhidegülnek az egyháztól, vagy a közelébe se mennek, akkor a lelkészi, biztonyságtevői szolgálat veszt el hallgatóságát. Ezért létfonosságú mai nyelven elérni a fiatalokat, amíg nem késő. Ma mi nem engedhetjük meg azt a luxust magunknak, hogy ne ragadjunk meg minden lehetőséget arra, hogy megmutassuk Isten kegyelmét az embereknek. Az ifjúság pedig talán a legfogékonyabb. Láttam fiatalokat megtérni és az Úr Jézusnak adni életüket. Ez az értelme az ifjúsági munkának.

A tau-kereszt az alphával és omegával

Ifjúsági szervezetek és egyházunk ifjúsági munkája

– részlet –

Kelet-békési Egyházmegye Lelkeszi Munkaközösség

1989. április 26. Békéscsaba

Az LMK Útmutató felteszi azt a kérdést, hogy mennyire megalapozott az újonnan megalakuló szervezetek létjogosultsága. Az, hogy ez a kérdés még egyáltalán felmerül, mutatja, hogy milyen merev, diktatórikus, monopolizált, megfélemlített 40 év áll mögöttünk. Sőt nem egyszerűen mögöttünk áll, hanem minden rossz beidegződöttség bénít, nyomaszt belülről mindnyájunkat. A magyar ifjúság számára az egyetlen igazán elismert, támogatott és persze erőltetett szervezet létezett, a KISZ. A kommunizmusnak és főleg ennek eltorzult, embertelen sztalinista változatának az alaptétele a harcosszocializmus. De ennek nem az ideológiai harc volt a lényege, hanem a hatalmi monopólium megszerzése. Diktatúrát csak erőszakkal lehet fenntartani. Az erőszak sokszor nyílttá vált: egyházellenes intézkedések, emberek megfélemlítése, meghurcolása. De úgy tűnik, hogy az erőszak burkolt, indirekt megnyilvánulása volt a hatásosabb. A lassított elsorvasztás. Egyrészt az „oszd meg és uralkodj” elve: sok kis „elismert” felekezet egymástól elszeparálva. Keresztyéneket semmilyen szinten nem összeengedni. A másik szintén igen hatásosnak bizonyult megoldás a belső leépítés. Amit nem tudott a hatalom kívülről elvégezni, azt elvégeztette belülről. Besúgókkal, konformista gerinctelennel, feltétlenül engedelmes egyházi vezetőkkel. Csak olyan vezetőink lehettek, akiket az ateista gépezet megbízott vagy jóváhagyott. Ők asszisztenciát adtak az egyház mesterséges elsorvasztásához. Ezért a „komoly”

szolgálatért, amelyet az állam és egyház közötti jó, kiegyensúlyozott és gyümölcsöző (de milyen gyümölcsök?) kapcsolatért tettek, meg is kapták a szép kitüntetések. Csak mostanában a vitrinekről lassan a fiókok mélyére kerülnek ezek. Milyen pástor-püspök az, vagy bármilyen szintű egyházi vezető, akinek a hatalmát egy ateista rendőrállam biztosítja, és esetleg saját aktív lelkészét az ÁVH-nál jelenti fel. Az élő Krisztus legfőbb ellensége minden korban a farizeusi főpapság egy része volt. Folytathatnánk a szívderítő diagnózist, de talán ennyi is elég annak érzékeltetésére, hogy nem elég egyszerűen álmódolni a megújulásról. Radikális bűnismertetre, bűnbánatra és teljes megtérésre van szükségünk. Ha ez nem lesz valóság, úgy újra csak hazusággal próbáljuk gyógyígtatni a romlást. A legkisebb ellenállás nélkül ment az ifjúsági munka tönkretétele. Gerendáson pl. a felügyelőt bízták meg az esperes, hogy sűgja be, ha bárhol is néhányan összejönnek Bibliát olvasni az emberek. Esperesek és püspökök torolták meg a komolyabb ifjúsági mozgásokat. Nyilván egzisztenciájukat féltették, de nagyon sok esetben szó sem volt igazi veszélyről, csupán a megbízhatóság bizonyításáról. Ma pl. Gerendáson a besúgnivaló „szektás” KIÉ-sek a gyülekezet oszlopai, akik kitarították a nehéz években is.

A jelen nagy gondját a rezignáltságban, a beidegződött passzivitásban, fáradtságban látom. Mutatja ezt az is, hogy a dolgozathoz

megpróbáltam felmérni az egyházmegye helyzetét, de nyolc kérdőívből csak három kaptam vissza megválaszolva. Túlhajsztak, fáradtak, reménytelenek vagyunk. Majd csak lesz valahogy, majd a Jóisten megsegít, hiszen Ő az ébredés Ura. Csakhogy amíg „a papok sakkoznak, a hívek kárhoznak”. Ez az aranymondás egy lelkészünktől származik. Az idejétmúlt struktúra, a hivatal, a napi daráló elveszi az erőt a lényegtől, a konkrét, radikális, karizmatikus missziótól. Közben tartjuk a szép, csillogó keresztelőket, konfirmációkat, esketéseket, magunk sem hisszük komolyan, hogy ők valóban megtérnek szolgálatunk alapján és megmaradnak az élet útján. Magunkat sajnálva a „daráló” miatt, elvégezzük a szolgálatokat, aztán jöhet a következő. Mint valami szertartásokat végző intézet. És itt még meg se említettük, hogy ez a réteg milyen jelentéktelen százaléka a magyar fiatalágnak. Az biztos, hogy Isten minden ránk bízott lélekért el fog számoltatni. Teljesen alá kell rendelni mindent a lélekmentésnek. Nálunk szinte csak az óhaj van meg arra, hogy tele legyenek a templomaink, de semmi lényegi változtatást még nem hoztunk. A megújulásnak, a pünkösdeknek, a gyülekezet születésének a titka többek között abban van, hogy képesek vagyunk a kor emberét megszólítani. Valaki ezt úgy mondta, hogy „menjete ki a templomból, hogy megteljen a templomotok”. Kimenni az életbe, a valós szituációkba, ahogyan Jézus is tette, és nem egyszerűen alkalmakra hívogatni, hanem teljes valójukban megismerni őket, egész életük minden problémájára választ és gyakorlati megoldást kell hozni. Csakhogy ehhez fel kell számolni ezt a hamis, tehetetlen és romboló „papcentrikusságot”. Mert ezt egy-két ember nem tudja elvégezni. Dohogva várni őket egy hűvös templomba, ez ma már nem megy. Csak az a baj, hogy ezt nem hisszük el. Mi mindig mindent meg tudunk magyarázni. Mégpedig teológiailag. A magyarázatokra az Isten nem kíváncsi, Ő gyümölcsöket vár, vagyis embereket. Az egy-

házban az emberek szeretnek vitatkozni: konferenciák, LMK-ák, értekezletek. Pedig itt csak egy valami dönti el a kérdést: benem él-e a Krisztus. Mert ha él, annak következményei vannak. Mégpedig radikális. Meg kell nézni, hogy a papok, a templomos vallások hogyan fogadták Jézust. Egy kelemetlen figurának tartották, aki át meri lépni a hagyományokat. Ha Jézus testileg megjelenne közöttünk, valószínű, hogy elég sok mindent kipakolna áporodott gondolkodásunkból, gyakorlatunkból. Teológiai gondolkodásunk és általános egyházi látásunk hasonlít sokszor ahhoz, mint amikor a hangyák konferenciát tartanak a IX. szimfóniáról. Beszélünk egy olyan valóságról, ami igazán nem a miénk. Nem öljük-e meg naponta Jézust?

Természetesen nem szabad mindent kidobni a hagyományos egyházi életünkéből. De minden fán vannak régi, élettelen ágak, amelyeket feltétlenül le kell vágni, mert nehezítik a fa életét. Ugyanakkor mindig vannak egészen új hajtások is, amelyeket megmetszve gyümölcstermővé lehet tenni. A régi és az új együtt, párhuzamosan, de a lényegi kérdés szempont és cél az „új bor és új tömlő”. Új bor, új élet, új keretek és formák. Aki akar és tud, vitatkozzon Jézussal.

A dolgozatot azzal a „kenetteljes” sztalista kérdéssel kezdtem, hogy van-e létjogosultsága a mai szerveződéseknek. Létjogosultsága az Életnek van! Az élet pedig, ha nem ölik meg, szerveződik, burjánzik, áttöri a kereteket és új keretet talál magának, aztán azt is túllépi. „Az élet él és élni akar.” Az egyházat csak a gáttalanul előtörő élet hitelesítheti. Nincs olyan hivatal vagy teológia, amely a Szentlelket mederbe tudná szorítani. A Szentlélek akar minket mederbe, vagyis a keskeny útra szorítani. Az élő Istent semmi és senki nem pótolhatja. Viszont, ha az Isten valóban teret kap, annak megvan a „botrányos” következményei.

Szeverényi János

Dolgozatbakik...

Bibliaismeret

- (Vallástörténet) A buddhizmus formái: zeng buddhizmus
- Ki volt Sámson? – Egy öreg bölcs, akinek megmutatták Jézust babaként a templomban.
- Milyen családból származott Keresztelő János? – Apja Zakariás, főpap volt, anyja Erzsébet, háztartásbeli.

Magyar

- Csokonai Komáromban megismert egy lányt, akihez Lilla álnéven tömérdék szerelmes verset írt.
- Itt, Kisasszondon, a jó Sárközy István birtokán barangolva a második versszakban bemutatja környezetét, a természetét.
- Az Osztályrészemben, Berzsenyi ifjúkorát éppen elhagyja, s átlép az igazi felnőtt közé, levonja vitorláját.
- Hamlet a morál embere. Egy erkölcsi világrendet képvisel. Közben találkozik apja szellemével.
- Ravenna volt Dante szerelme, aki nem segített Dantén a börtönben.
- Gertrudis királynő lelkivilága nagyon összetett, de Katona József által betekintést nyerhetünk.

Történelem

- I. István egyházszervezése volt a kérdés: Mít hozott létre, amiből tíz lett? felelő: Tízparancsolatot.

- VIII. Henrik, amikor a pápa nem akarta feleségétől elválasztani, elvált a pápától.
- XIV. Lajost meg akarták ölni, de ő 1825 decemberében önként meghalt. XIV. Lajos után I. Miklós lépett a trónra.
- Puskázás: 1. változat: Marchiani Jakab kivégeztette az eretnekeket.
- 2. változat: Marchiani Jakab kiéheztette az eretnekeket.
- Szuzsa a 10 ezer katonájáról nevezetes, akiket egy napon adtak össze.
- Biatorbágyi merénylet: Matuska Szilveszter felrobbantotta a hortobágyi hidat.
- Isten kiválasztotta a zsidó népet és elkezdte szaporítani őket.
- Japán óslakói az anionok.
- India népsűrűsége 260 millió fő/km²
- Egyiptomban a Halottak könyvébe a halottakat gyűjtötték.
- II. József halála után rájött, hogy voltak hibás intézkedései.
- Cegléden toborzóbeszédet mond a pápa, ezt nevezik a híres ceglédi beszédnek.
- Párizsi kommun: a munkaügyi bizottság élén Frankenstein Leó állt.
- Széchenyi élete vége felé kezdett megörlülni és meg is örlült.
- Napóleon Elbáról visszatérve partra lép Párizsban.
- Engels 1844-ben futó ismeretséget kötött Marxszal és megállapították, hogy nézeteik mennyire hasonlóak és örök hűséget fogadtak egymásnak.

Közlő: Bölcsföldi András

„Erőt ad a megfáradtnak”

Véren vett víz...

Egyszer a harminc vezér közül hárman elmentek Dávidhoz, és aratáskor érkeztek meg Adullám barlangjába, amikor a filiszteusok serege a Refáim-völgyben táborozott. Dávid akkor a sziklavárban volt, a filiszteusok előőrsé pedig ugyanakkor Betlehemnél volt. Dávid eltikkadt, és ezt mondta: Ki hoz nekem ivóvizet a betlehemi kútból, amely a kapunál van? Erre a három vitéz áttört a filiszteus táboron, vizet merített a betlehemi kútból, amely a kapunál volt, elhozták, és odavitték Dávidhoz. De ő nem akarta meginni, hanem kiöntötte áldozatul az Úrnak, és ezt mondta: Az ÚR mentsen meg attól, hogy ilyet tegyek! Hiszen azoknak az embereknek a vére ez, akik kockára tették az életüket! Ezért nem akarta meginni. Ilyeneket vitt véghez a három vitéz.

II Sámuel 23, 13–17

Melyőnk nem állt meg gyermekkorában úgy a másik előtt, hogy ne akarta volna saját erejét fitogtatni, nagyságát bizonyítani?

Mély történet.

Dávid élete megpróbált élet. Sorsa folyamatosan felfelé ívelő életpálya: a pirosposzsgás pásztorfiú, aki legyőzi Góliátot, megjárja a „halál árnyékának völgyét” is, majd Izrael királya lesz. Sokat harcol, gyakran menekül, bujdosik, lassú, kínos küzdelem folyik az elborult elméjű, öregedő király és a titokban már felkent Isten szerinti király között. Dávid kiveri a jebusziakat Jeruzsálemből, s leveri a kis népeket egységes királyságot teremtve. Sokat küzd Dávid a filiszteusok ellen is. Élete csatákból, merényletekből, menekülésekből, átváltoztásokból áll.

Csaták, csend, öldöklés.

A folyamatos csatározásokban Dávid most megáll. Adullám barlangjában tartózkodik, míg a filiszteusok serege a Refáim völgyben van, az előőrsök pedig már Betlehemnél.

Dávid eljátszik a gondolattal – teli vízzel kút, forrás, csobogás, ahogyan az arcán lefolyik a hűsítő. Nagyot kortyol. A gondolatot pedig félig tréfásan, félig halálosan komolyan előhozza belőle a fáradtság, a virtus – kipróbálni

vitézeit –: „Ki hozna nekem vizet a betlehemi kútból?”

„Egymásra néz a sok vitéz”... „komolyan beszél uruk?” „Nem, az nem lehet – az az orozslán barlangja. Ott táboroznak már a filiszteus katonák. A vizet őrzik. A víz, az halálos. A víz az övék.”

Dávid fáradtan támaszkodik. karjait keresztbe fonja mellén. Izmai kidagadnak, kihívóan, szinte provokálóan áll. Szeme élesen keres. „Na ki lesz, aki mer?” Van vitéze? Megvédenék ők még haláluk árán is. De kiszolgál-e valaki egy ilyen szeszélyt? Szeretik-e annyira?” Három szempár találkozik és egyetért. Csendesesen elsuhan három vitéz Betlehem felé, a kapuig, az élet vize felé.

Dávid megtörli izzadó homlokát és az elmenők porba temetkező alakja után néz. A por és a meleg együtt elviselhetetlen. Mégsem mozdul. Az üres tőkhéj van előtte. „Mit tesz a három vitéz?”

„Kockáztatják az életüket azért a liter vízért? Vagy többért? Neki akarnak tetszeni? Vagy a többieknek? Maguknak? Kinek fontos az a víz? Ki lelkén szárad, ha odavesznek? A fáradt Dávid játékos kedvén? Maguk keresték a bajt? Ki felelős értük? És a szavakért?” Felelősek vagyunk a szavakért. Megdöbbe-

nünk néha, hogy miket is beszélünk? Gondolkozol néha, miket is mondasz? Történt-e veled is, hogy valamit kimondtál s már abban a pillanatban meg is bántad? Kimondott szavainknak súlya van.

Dávid vár. Végigpörögnek előtte élethelyzetei, amikor halálos veszedelemben volt. Megmenekült. Az Úr sok helyzetből mentette ki. Ő adott erőt és ügyességet a filiszteus Góliát ellen is. „Adhat most is szabadulást!? Egy ilyen emberi ügyre? Egy virtusra? Egy kívánságra? Egy próbára? Egy szeszélyre?”

Visszajönnek a vitézek. Megúszták néhány karcólással. Az egyik nehezebben húzza a lábát. Hatalmas porfelhőt ver a tábor, odagyűlnek Dávid köré. A forráság embertelen, még a testek párolgása is fokozza a meleget, izzadság, por. A vitézeken már a megkönnyebbülés izzadsága. „Mi megtettük, amit a király kívánt. Itt van a víz, csak a kezét kell kinyújtani érte.”

Nem szól senki.

Mennyit küzdünk mi az életben? Jegyekért, elismerésért, egy-egy mosolyért? Mi drága nekünk? Van-e fontosabb, mint az anyagi javak? Van-e fontosabb, mint amit meg tudunk fogni, és le tudunk mérni? Mi tette értékessé a történetben a vizet? A tartás? Ahogyan az egyik vitéz tartotta Dávid előtt a végeredményt? A küzdelem? A vér? A sebek? A kockázat? A vállalás? Az áldozat?

Dávid összeroskadt. Milyen kényelmes lenne így állni. De most az egész tábor azt várja, hogy mozduljon, reagáljon, legalább szóljon valamit.

Dávid elfogadja az ajándékot meg nem is. Szomjas, de ebből a vízből nem ihat. Ez nem víz, nem iható. Ezért valakik az életüket kockáztatták. Ez vér. Dávid egy mozdulattal kiönti a vizet a földre. Dávid azt mondja: „ez nem is víz, hanem Istennek szentelt áldozat”. Így vált értékessé.

Fontos-e nekünk ennyire valami? Hogy kívántam valamit, sőt életszükséglet! — le tudok-e mondani róla? Van-e ilyen? Személyes tárgyat továbbadni? Ami szükséges, nekem kedves. Történt-e veled hasonló? Mi fontos neked, ennyire?

„Nincs senkiben nagyobb szeretet, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” — mondta az, aki meg is élte ezt. A vitézekben sok szeretet

volt. Látványos, odaadó, megmutatkozó szeretet. A törvényt betöltése.

A földre loccsantott víz felesapódott a katonák lábára, s apró gyöngyökként tapadtak meg a homokos bőrön. A víz többi része kis folyókat formálva meder nélkül szaladt szerte, míg gyorsan be nem itta a szintén szomjas föld.

Megtörtént az istentisztelet. Dávid áldozott. A katonák szétszéledtek tovább beszélgetve maguk között a történetek. Mindegyikben benne maradt az Isten szerinti király mozdulata. Mert itt a mozdulat a fontos, az üresedésé, amikor átadom a helyet valaminek, valami nagyobbban.

Bölcsföldi András

BABITS MIHÁLY

KARÁCSONYI ÉNEK

*Miért fekszel jászolban, ég királya?
Visszasírsz az éhes barikára.
Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt:
mégis itt ridogálsz, állatok közt.*

*Bölcs bocik szájának langy fuvalma
jobb tán mint csillag-úr seze volna?
Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?*

*Istálló párája, jobb az neked,
mint gazdag nárdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt:
kezed csak bús anyád melléért nyúlt...*

*Becsnesnek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
s nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiről zengjük, hogy „megszületett”!*

*Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyűjts picit gyertyát sokat,
Csengess éjünkön át, s csillantsd elénk
törekeny játékunkat, a reményt.*

ABLONCZY ÁGNES

a tékozló fiú

most látom

a mindenség csodáinak teljessége mit sem ér
annak aki csupán részt kíván belőle
és a szeretet végtelen hatalma is megbontható
annak akit másfelé fordít a megragadható világ
a birtokolható valóság káprázata

a biztonság és béke is lehet teherre
ha valaki áhítja korlátainak vesztét
azért ami saját határain túlra repíti

add ki nekem a vagyon rám eső részét

miközben a fiú nyerni akar
nem látja mi nyeli el
vágyaiba gabalyodva
mérhetlent mérhetővé cserélve
szabad lesz attól
mi eget érintő szabadságot ad

összeszedett mindent
elköltöztött egy távoli vidékre

az atya elenged
minden jussát követelő elindulhat
nem köt meg
szabad arra amit ígér

mer várni
ott is ahol nincs mire
mer szeretni
ott is ahol nincsen miért
el nem fogyatkozó türelmének tárháza titok
elhagyhatják hűtlenül a markolni vágyók
eltékozzolhatják kincseit mit két kézzel osztott

a távolodó háta forgatagában messzire tekint
övé a véges és a végtelen
a tér és az idő
mégsem parancsolja vissza a távozót
csak várva várja

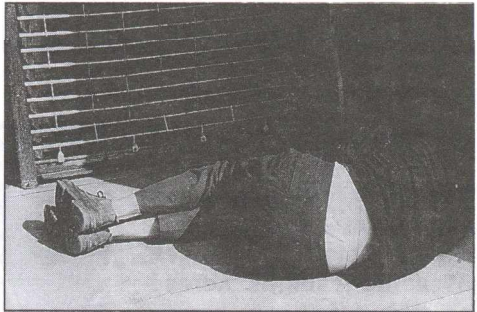

Foto: Vagreti Krisztina

szeretetet kívánok és nem áldozatot

szívből szánja a majdani vesztet
aki attól marad magára amit megszerzett
mert elmúlik a birtokolható valóság káprázata
kiderül a gazdagról hogy szegény
és nincs mentsége a magukért koldulók szemében
a kinyitott ajtók becsukódnak

atyám vétkeztem az ég ellen és te ellened

most látom
a mindenség csodáinak teljessége mit sem ér
ha el nem eresztem amit megszerztem
üresedő markom éhe torkomat szorongatja
múltam semmiúvé mérve lebben
pokla érint

nem vagyok többé méltó

de mozdul az égi határokból bomló irgalom
karja tündöklő fénybe öleli
kárhóztató árnyakkal viaskodó lelkemet
elvesztett és megtaláltatott
ünnepet ül a reménységéből született
az el nem múló szeretet

mely nem rója fel a gonoszt
és minden vétket elfedez

jaj ne rójam fel többé a gonoszt
és fedezzem el
irgalmadból mérve
a vétkeket.

„Bibliatanulmányozás a gyakorlatban”

Etikai sorozatunkat ez esztendőben a TÍZ PARANC SOLAT feldolgozásával szeretném folytatni. Ez a Biblia belső üzenetének, összefüggéseinek keresése, mely segíthet a „kereszttyén életvitel” kialakításában. Hogyan kell élnünk, hogyan kell viselkednünk egyes helyzetekben. Mit engedhet meg magának egy kereszttyén ember? A kérdéseket senki helyett nem tudjuk megválaszolni. Az utat mindenkinek magának kell végigjárni. De ahogy a közlekedésben is van segítségül útjelző, úgy van a hitélet ösvényein is. Ez segíthet, hogy ne tévedjünk el, ha figyelünk rá. Vagy ne ütközzünk össze másokkal, ha betartjuk a szabályait.

7. parancsolat

„NE PARÁZNÁLKODJÁL!”

Bevezetés: Mit takar ez a szó? Nem valamilyen szexuális visszaélési formát, hanem a gyökérvizsgálat: A SZERETET-SZÖVETSÉG MEGTÖRÉSÉT (egyedül így érthető, hogy a választott nép felé állandó a próféták számonkérése, hogy paráznává lettek, mert eltávolodtak az Isten szeretetétől!)

Rövid vázlat: – mikortól kezdődik a házasság? Honnantól számítható ez a szeretet-szövetség? Isten tervében már ott

szerepel név szerint? Akkor a papír mit számít? Kell-e szertartás? Mi múlik a gyűrű viselésén?

- A házasság Isten terve szerinti ügy (1 Móz 2,18), tehát onnantól kezdve érvényben van. Kevés kivételtől eltekintve EGY TÁRSAT szerzett, ahogy az Ige mondja, tehát azt kellene megtalálni. A „papír” semmit sem számít és mégis nagyon sokat. A cselekmény, amit jelent arra nagy szükség van. Ahogyan a hit is csak megvallásával lesz valódivá, úgy a szerelem is vállalással együtt lesz érvényessé. A nyilvános fogadalomtétel gyengései miatt szükséges – védel-

met ad, nyilvánvalóvá teszi mindenki előtt, ami történt, tudhatom, hogy a másik mindent meg fog próbálni, hogy együtt sikerülhessen...

- A szeretet-szövetség hatalmas biztonságot jelent az embernek. Mindig is ez hiányzik neki mióta kijött anyja méhéből. Egy ölelésében biztonságra lelni, feltétel nélküli szeretettel szeretve lenni, ahol önmagamért fogadnak el, s próbálnak megérteni...
- Senkinek sem kívánatos egy rúzsos pohárszélről inni, vagy valakinek a használt tányérről enni... Miért gondoljuk, hogy kevesebb nyomot hagy egy kézfogás, egy csók, egy ölelés az emberen? Miért hisszük, hogy a „szerelek” többször is ki lehet mondani? Mert devalválódik, ha több embernek mondom egymás után. Hihető-e, hogy egy elrontott kapcsolat biztonságosabb jövőt ígér, mint egy léket kapott hajó? A házasság nem más, mint szeretet-szövetség. S ha nem egy életre vállalják, nem ér semmit. Régi bölcsesség: Háborúba mégy? Imádkozzál! Hajóra szállsz? Kétszer imádkozzál! Házasodni készülsz? Háromszor imádkozzál! Ez ennyire „véresen komoly” dolog. Az ember viszonylag kevés mély kapcsolatra alkalmas, mert kevés szabad vegyértékkel rendelkezik. Nem tudja váltogatni, mert ahol kapcsolódott, ott már létrejött valami új, valami más is, s azt szétszakítva bomlik az eredeti is, s nem tud visszaállni...

8. parancsolat

„NE LOPJ!”

Bevezetés: Miért vannak szegények és gazdagok? Isten akarja, vagy mi formáltuk ezt így? Miért van az egyiknek több, mint a másiknak? Tényleg nem juthatnak

be a gazdagok Isten Országába? Legyen mindenki szegény?

Rövid vázlat: – a bevezető vita nem kell, hogy rögtön eredményre vezessen, egyáltalán nem baj, ha többen megfogalmazzák véleményüket, még ha ellentétesen is, a csoportvezető csak irányítsa a vitát, s csak hozza elő mindenből a gondolatait!

- Egy keleti országban az a törvény, hogyha valaki két napja nem evett, annak joga van ételt lopni. Mi a véleményetek?
- Ha találsz az utcán egy 5000 Ft-ost, simán elteszed? S mi a helyzet akkor, ha többet ad vissza neked a boltban a pénztáros, szólsz vagy nem?
- Ezek a „képek” csak azért kellene, hogy egészen hétköznapi kérdéssé váljon a parancsolat, hiszen nap, mint nap kell hogy foglalkozunk ezekkel a problémákkal, keresztyénségünk mércéje mindig egyszerűen megélt gyakorlati kérdések megválaszolásából táplálkozik. Az elvek itt válnak életté, s ez méri, hogy mennyit érnek a szép szavak.
- A zsidó törvényhozásban az eltévett marha visszaszolgáltatására is van törvény: V. Mózes 22,1–4, de a felebarát megkárosítására is gondos rendelkezés született: III. Mózes 5,20–26. S az egészben rendben tartja az elszegényedett rokon megváltásának törvénye (III. Mózes 25, 35–55), ami annyit jelent, hogy aki túl gazdag, az csak mások rovására lehetett azzá, így kötelessége azokról gondoskodni!

- Pál ugyanígy tesz helyre mindezeket: Ef. 4,28–32, de legnagyobb üzenete ezen belül az: „...dolgozzék, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek!” – azaz egymásra bízott minket az ÚR. S ez a törvény figyelmeztet erre. Aki lop,

valami miatt rákényszerül erre – adj neki, hogy ne kelljen lopnia. (Félelmetes példa a NYOMORULTAK c. könyv pap-sze-replője, aki egy tolvajnak adott ajándékkal megváltoztatja annak életét!)

- A „tized” kérdése is ide tartozik! Az ugyanis mindenképpen az ÚRÉ, tehát arra lehet odaadni, amire Ő rendel!

9. parancsolat

„NE TÉGY A TE FELEBARÁTOD ELLEN HAMIS TANÚBIZONYSÁGOT!”

Bevezetés: Olvassátok el Lázár Ervin meséjét: A HAZUDÓS EGÉR címűt (A Hétféjű tündér c. könyvben van benne!)

Rövid vázlat: — nagy kérdés, hogy ha megtudtam valami rosszat a másiktól, mit kezdek vele?! Mert valójában nincs jogom továbbmesélni senkinek! Mert nyilvánvalóan a másik ellen lesz, hiszen leégeti őt mások előtt. Engem is megront a másik felé, mert előítéletem lesz, s ha valami kis igazolása is látszik a dolognak, azonnal igaznak vélem...

Mit tehetünk? Megbeszélhetjük a mással! Sőt, kötelességünk azt megbeszél-ni vele! Legalább imádságban hordozni Isten előtt, hogy megváltozhasson!

- Mi a hazugság, lényege szerint? Olyan, mint a számítógépvírus, mely tönkre-tesz mindent, s sokszor úgy jön elő, hogy csak tévedés volt az oka, s nem rosszakarat... A felolvasott mesében hazugságról van szó? Nem. Itt az egér mesél, példát mond, s ennek alapján nem ellenük van, hanem értük. Ez nem a „kegyes hazugság” kateória, mert olyan nincs, ez egyszerűen olyan, mint a népmesék. Valami igazságot akar el-mondani, de azt nem teheti direktben, hanem talál egy más formát – de ugyanilyenek Jézus példázatai is. A ta-

nítás jellege rejtett, de személyes és megmentésünkre van.

- Egyetlen hazugság sem megengedett? Nem, mert minden hazugság a Hazug-ság Atyjával jelenti a közösséget (Já-nos 8,43–47!). S nagyon fontos, hogy komolyan vegyük, mert ez nem „kis bűn”, hanem kivettetést jelenthet az örök életből: Jelenések 21,8!
- A „szétdobáló” (diabolosz szó szerint, a Sátán egyik neve) újra meg újra meg-próbálja a hazugságot ajánlani, mint ideiglenes megoldást, ami egyszerűbb-nek tűnik, de minden hazugság megkö-töz, leterhel, a legkisebbek sem hagy-nak azután békén.
- A hamis tanúzás Izraelben egyfajta lehe-tőség volt a pénzkeresetre (lásd Jézusnál is felbéreltek tanúkat, hogy elítélhessék őt), sokszor nem is tudták, milyen követ-kezménnyel tesznek tanúságot...
- De ide tartozik mindenfajta „eskü” is, mely nem teljes szívből, hanem csak a pillanatnyi álláspontot megerősítésére szolgál. Legyen a mi Igenünk igen, s a nem nem, „mert ami azon felül van, az a gonosztól van” (Máté 5, 37).

10. parancsolat

„NE KÍVÁND FELEBARÁTOD HÁ-ZÁT! NE KÍVÁND FELEBARÁTOD FELESÉGÉT, SE SZOLGÁJÁT, SE SZOLGÁLÓJÁT, SE ÖKRÉT, SE SZAMARÁT, ÉS SEMMIT, AMI A TE FELEBARÁTODÉ”

Bevezetés: – Mindenki kapjon egy kis papírt, s írjon magáról öt jó tulajdonságot és öt rosszat.

Lehet variálni a játékot, hogy páronként írjanak egymásról. Azaz, mindkettő a má-siknak, s azután olvassák fel egymásnak az öt jót először és az öt rosszat másodsor.

Rövid vázlat: – igen érdekes, hogy a rossz tulajdonságok hamarabb fognak eszünkbe jutni magunkról és másokról egyaránt. S érdekes az is, hogy ha a másik mond rólunk valamit, abból is csak a rosszat jegyezzük meg (ezért szokták a játék második változatát úgy játszani, hogy a jóból ötöt és a rosszból csak egyet írnak, s úgy még talán elfogadható az „ítélet”, s akkor változtatni is lehet rajta).

– Miért íródott ez a parancsolat? A legmélyebb emberi indulat leleplezésére, mert az IRIGYSÉG nagy mozgatóerő, s nagy keserv minden ember életében. A nagyobbak lenni, mint a másik, többet birtokolni... csak meg kell nézni egy újonnan épülő falurészt vagy városrészt: mindenki egy kicsit magasabbat épít, mint a másik, mindenkinek egy kicsit több a tornyocska, kirívóbb az ablakkeret színe – hogy tudták a régiek ezt kiszűrni, a régi falvakban minden olyan egységes volt???

Ez a bűn már a kezdetekkor ott van Kain szívében, s a semminek látszó vétek gyilkosságot szül (I. Mózes 4,1–8). De ugyanez megtörténik ma is. Ennek egyik legszörnyűbb példája egy gyilkos vallomása, aki azért ölt meg egy fiatal párt, mert látta őket csókolózni, s nem bírta elviselni, hogy őt sosem fogják így szeretni (Brády Zoltán: A BOLDOGSÁG GYILKOSAI c. könyvből).

– Hogyan lehet ezt feloldani? Hálaadás-sal. Mindent az Istentől kaptam. A másik is. Megelégedett lehetek azzal, amim van, mert nem a javak a lényegesek. Az anyagiakhoz való ragaszkodás az Isten ellen van: Péld. 30,8–9, Máté 6,19–34 (!), Márk 10,17–27. Meg kell tanulnunk ezt, mert megtanulható: Filippi 4,11–13 (!) De nagyon vigyáznunk kell azokra, akik közöttünk ezeket másként látják: I. Timótheus 6,3–10, mert a pénz kívánása, a szem kívánsá-

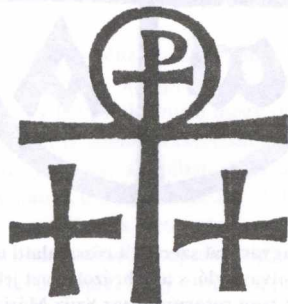
ga mindig nagy kísértés marad! Így figyeljünk János apostolra (I. Jn. 2,15–17), aki a „világgal való közösség” veszélyeire figyelmeztet. Mert körülöttünk mindenki így él és gondolkodik. Mert nem teheti másként. Nem lát tovább ennél az életnél. Egyetlen biztonságát a pénztől reméli. Csak azt felejteli el közben, hogy ami a legfontosabb, és amiért az egészet csinálta, az közben kihullott a kezéből. Mármost az életet! („Mert aki meg akarja tartani...”)

– Ez a parancsolat lesz a kerete a tíznek. Az elsővel való szinkronhatása abban nyilvánul meg, hogy mindenben, még belső kívánságainkban is csak az ÚR az ÚR! Az, hogy Ő élő, gondoskodó Isten minden szükségünk megadásában is.

Talán ezek alatt az ifiórák alatt mindenkinek egyértelműen kiderül, hogy mennyire aktuálisak ma is ezek az ígék. Hogy ma sem lehet elvenni és hozzátenni semmit. Hogy nem egy társadalmi szituáció-szülte szabályrendszer, hanem Isten törvénye, útmutatása minden kor embere számára. Ma is csak tévedezünk ezek egyértelműség nélkül.

Gyakoroljuk az engedelmséget, legyen az összefoglaló parancsolat szemünk előtt: Szeresd az URat, szeresd felebarátodat, s akkor minden szó ígélet, biztonság, élet.

ABLONCZY MARGIT

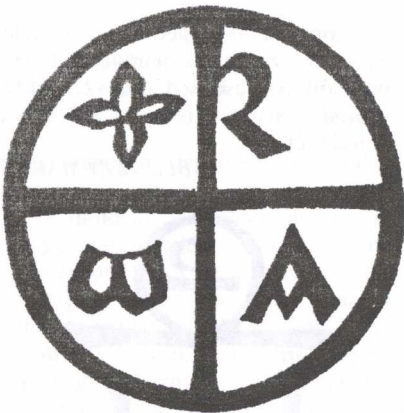
KIE

Többek kívánságára közöljük
a Párizsi Alap (Bázis)
angol szövegét

PARIS BASIS

The Young Men's Christian Associations seek to unite those young men who, regarding Jesus Christ as their God and Saviour, according to the Holy Scriptures, desire to be His disciples in their faith and in their life, and to associate their efforts for the extension of His Kingdom amongst young men.

Any differences of opinion on other subjects, however important in themselves, shall not interfere with the harmonious relations of the Constituent Members and Associates of the World Alliance.

Egy magyarázat szerint a rózsza alatti omega
S-nek olvasandó, s az ábrázolás azt jelenté-
né: rosa rosarum, azaz Szűz Mária.

6. zsoltár

Előbb egy szó
egy jelzős szerkezet
néhány mondat és
hozzád vezet
tapogatózva, bizonytalanul.
Mint mikor
sötétben lép a gyermek,
lelek
méterről-méterre kegyelmet
míg föntről néznek:
hogyan boldogul.

Mindegy már, hogy
voltak ügyesebbek
és lesznek is,
kik tisztábban keresnek
– tág az idő, szűkek a szavak.
Nem dönti el a szenvedésem,
hogy hanyadosztályú
amelybe léptem,
milyen minőség,
melyik fokozat.

Csak amíg
rejteget a csönd
míg van idelent és odafönt
egyszóval míg minden világos
míg érzékeny
a fül, a szem,
míg esszenciáltan
létezem,
míg hívogat
fényével a város,

hát addig betöltöm tisztemet
mint szó
és mint
jelzős szerkezet
– ne mondhassák:
ügyetlen voltál.
Alig érthető szavakkal,
de mint egy forrás
öntudattal
mondhatja magát
halkan a zsoltár.

A. B. É.

Az adakozás áldása I.

Játsszunk egy játékot!

Kérlek, hogy miután elolvastad ezt a mondatot, csukd be az újságot és sorold fel az istentiszteleti liturgiátok részeit. Ezt csinálhatod egyedül is, és csoportban is elvégezhetitek, akár ifjúsági óra keretében. Írd, írjátok fel egy papírra vagy mondjátok el sorban az istentisztelet részeit az énekektől

Református:

Köszöntés: „Kegyelem néktek...”
Fennállóének
Főénekek
Fohász
Lectio
Imádság
Igehirdetés előtti ének
Textus
Igehirdetés
Ráfelelő ének
Imádság
Miatyánk
Adakozásra való felhívás
Hirdetések
Ének
Áldás

Tapasztalat szerint (mérjétek le ti is!) az adakozásra való felhívást nem szokták belevenni a liturgiába vagy besorolják a hirdetések közé. Sokan pedig nem tudnak vele mit kezdeni. Állandóan halljuk: az átlagos „jó templomos” mindig tesz valamit a perselybe. Gyermekkoromban gyermekistentisztelet előtt édesapám mindig adott egy forint perseny pénzt. Sokan ezzel fejezik ki lázadásukat (kinek?), mondván: nem tudják, hogy

az áldásig akár evangélikus, akár református vagy más felekezetét ismeritek. (Ha közösen vagytok együtt, össze is lehet hasonlítani.)

Ha elvégeztétek ezt a gyakorlatot, az eredményként kisebb változtatásokkal a következő sort állították össze:

Evangélikus:

Kezdő ének
Köszöntés (zsoltár)
Bűnvalló imádság
Kegyelem-hirdetés
Imádság
Lectio
Hitvallás
Főének
Prédikáció
Imádság
Miatyánk
Áldás
Hirdetések
Ének

„hová megy” a pénzük. Úgy tűnik, hogy az egyház egy nagy kalap, ahová befolyik a sok pénz, s nem tudni mire megy el – ezért inkább nem is adnak perselypénzt. Akik az egyházat bírálják, általában ezen a „vonalon” indulnak el, mondván: az egyház gazdasági vállalkozás lett vagy intézmény, melynek működésébe képtelenség beleslátni. Sokan nem tudják, hogy amikor a perselybe pénzt tesznek, azt az egyház mire is fordítja.

S vannak, akik még mindig abban a tévhitben élnek, hogy a perseny pénzt a papok (!) beleszórják egy kövér zsákba, s kedvükre egészítik ki ezzel a fizetésüket. Mások szemében (nem gyülekezeti tagok) pedig állandó pénzharácsolónak kiáltják ki az egyházat és a felekezeteket, mondván: „Állandóan gyűjtönek valamire.” No, de ez a sok kétkedő gondolat, hogyan jön össze az istentiszteleti liturgiával és kezdeti játékkal?

Egy kérdéssel hadd adjam meg a választ: Elgondolkodtál már azon, hogy az adakozás az istentisztelet része? Ezt pl. a reformátusoknál szokták is mondani: „Az adakozás istentiszteletünk része.” Ugyanúgy, ahogyan az énekek, az imádság, a prédikáció. Nem akarom most súlypontozni a liturgia részeit, csak összefoglalom: az istentisztelet – ahogyan ez a szép szó magában hordozza – az Isten tisztelete. Ahogyan az éneken vagy az imádságban Istent dicsérik, tisztelik, ugyanúgy fontos ezt az adakozásban is megtenni. Hogyan? – ez a kérdés! Hogyan fejezhetjük ki az Isten iránti szeretetünket és tiszteletünket? Nyissuk meg a pénztárcánkat, adjunk minél többet? „A jókedvű adakozót szereti az Isten” – így szoktuk hallani. Hogyan értsük ezt? Ha nincs jókedvem, akkor tehát Isten úgy sem veszi „jó néven” a kiadott pénzemet? Ne tudja a bal kéz, mit tesz a jobb? – úgy látják sokan, hogy belenyúlnak a pénztárcájukba s kihúznak valamilyen pénzdarabot, ami jön. (Persze ilyenkor nagyobb pénzt nem tartanak maguknál.) Tényleg, mennyi az az összeg, amit adni kell? Mindig kell adakozni? Milyen célra? Diákok részéről nem visszaélés az, hogy a szülőktől kell elkérni a perseny pénzt is? Egyáltalán az adakozáson csak a perseny pénzt kell érteni?

Nézzük meg először, milyen útmutatást ad erre nézve a Biblia? Jézus a hegyi beszédben az akkor vallási élet három kegyeségi cselekedetéről beszél, bírálva az ezekben elkövetett visszaéléseket. A Máté ev. 6. részében Jézus kora rossz gyakorlatával kapcsolatban a magukat kegyesnek tartó,

„jó hívőket” marasztalja el. A három terület: az adakozás, az imádság és a böjt. Mindhárom „titkos” tett, nem tartozik másra, s melyek lényegük szerint „elrejtett” cselekedetek, nem pedig a nyilvánosságra, az emberek elé tartoznak. Az adakozásban a farizeusok „kürtöltettek” maguk előtt, ha adakoztak: az imádságban: kiálltak az utcasarkokra és hosszan imádkoztak, hogy „lássák őket az emberek”, valamint szómágiát folytattak, „mint a pogányok”. A böjtben pedig „eltorzították az arcukat”, hogy az emberek észrevegyék és méltányolják szenvedéseiket. Jézus nyilvánvalóvá tette, hogy az ilyen nem kedves Isten előtt. Nem másokért szól az adomány, hanem egyedül Istenért, az ő dicsőségére, sőt hadd mondjam így: az ő céljaira.

Amikor Jézus összehasonlítja és példaképként kiemeli az özvegyasszonyt, aki két fillért – azaz mindenét – dobott a perselybe, pedig „sok gazdag sokat dobott”, akkor pontosan a nézőket fejezi ki, a tisztaságot, a bizalmat, ami az asszony szívében volt: Isten tölti be szükségünket.

Az adakozásnak az az alapja: Tisztában vagy-e azzal, hogy mindaz amid van, akár milyen kevésnek is tűnik az, Istentől van? Ajándék, adomány számodra. Az is, amiért te izzadtal nyári munka során, s az is, amit szüleidtől kapsz havi zsebpénzként. Ajándék. Minden más pénzben nem mérhető értékkel együtt: egészség, tehetség, családi közösség, gyülekezeti közösség s legfőképpen a hit, és az örök élet. Mindaz, ami életünkben van és ami megszereshető. Ma nagyon sokat költenek az emberek arra (sokat foglalkoznak vele), hogy az életük sikeres legyen, hogy minél szebbek legyenek, gazdagabbak, egészségesebbek. Ebből mégsem látszik semmi sem körülöttünk. Honnan van mindaz, amit birtokolok? Istentől. S ha tőle, akkor az emberben önkéntelenül is feltör a hála. Ahogyan teljes természetességgel megköszönöd a trafikban a megvásárolt vilamosjegyet, ahogyan, lehet, hogy csak megszokásból meghajtod a fejed az étkezés-

nél és hálát adsz – így köszönheted meg az adakozásban is Istennek a javakat, amit neked adott. Nem visszaadásról van szó, hanem háláról. A liturgiában régen így hirdették, s ma is így hirdetik pl. Kecskeméten: „A hálaáldozat istentiszteletünk része.” Nemcsak a szó szebb az „adakozás” szavunknál, hanem a tartalma is. Hálaáldozatról az Ószövetségben olvasunk. Sokféle áldozatot mutattak be (béke, véték, liszt, de a hálaáldozatnak akkor is az volt az értelme, ami ma is: Hálát adok mindenért, amit Istentől kaptam. Már Káin és Ábel történetében is hasonló motívium van: hálát adni, áldozni abból a terményből, amit Isten adott. Isten népének pedig rendet szabott az adakozás kérdésében is a tized. (Részletesen lásd: V. Móz. 14,22–29). Ezt ma is sokan fontosnak tartják, mert ezáltal az ember adakozása mederbe kerülhet. Érdekes módon ma azok a gyülekezetek a „leggazdagabbak”, akik sohasem hirdetnek adakozást, hanem a gyül. tagok önként adják oda fizetésük egy részét vagy a tizedet a gyülekezet céljaira. Úgy gondolom, hogy ezek a gyülekezetek nemcsak anyagiakban gazdagok. Egy erdélyi gyülekezetben mesélte egy lelkész, hogyan változott meg a rossz gyakorlat jóvá az adakozással kapcsolatban. A gyülekezetben használatos volt egy ún. „aranyoskönyv”, melybe az adakozók neveit írták, s az istentisztelet végén felolvasták: ki mennyit adakozott. Sokan talán már a „mennyben” érezték magukat beírva az „élet könyvébe”. A probléma ott volt, hogy míg az „aranyoskönyvben” is perselypénz nagyságú összegek voltak, viszont a perselyben csak néhány fillér árválkodott, mert mindenki hallani szeretne volna a nevét, ha már egyszer adakozott. Mikor aztán egy új lelkészt kapott a gyülekezet, aki ezt a gyakorlatot nem tartotta jónak, s meg is változtatta nagy harcok árán ezt a szokást azzal, hogy megszüntette az aranyoskönyvet, s azt kérte: bárki, bármely célra akar adakozni, még a stólát is (a lelkészeknek járó pénz temetésért, esketésért) is oda tegyék. Ekkor sokan

vádolták, s féltek, hogy így majd kevesebb lesz a pénz, ők sem tudják majd eltartani. Érdekes módon a gyülekezetnek sokkal több lett a pénze, sohasem voltak nagyobb anyagi gondjaik.

Pál apostol is sokat ír az adakozásról. Legbővebben a II. Kor. 8–9. részben. Itt találjuk azt a verset is, amelyet istentiszteleteken idéznek: „A jókedvű adakozót...” Erdemes elolvasni a környékét is! Hadd emlegetsem ki most a 11–12. verset: „Így mindenben meggazdagodtatok a teljes tisztaszívűségre, amely hálaadást szül. Mert ennek a szolgálatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségét elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít Isten iránt.” Ennyire összekapcsolódik az adakozás és a hálaadás. Ennek látható kifejezésére több evangélikus templomban a pénzgyűjtő zsákok az oltárra teszik.

Végül ne hagyjuk el a kérdést: Hogyan dönthetjük el, mire s kinek adjunk? Úgy gondolom, nekünk az Úr munkájára lehet adakozni. Ahol őt hirdetik, s erre a munkára adakoznak, hogy az ő Igéjét továbbadják, bármilyen formában lehet azt támogatni. Lehet adakozni a szentek szükségleteire, amelyre Pál is felhívja a figyelmet. Ha felhívást hallasz adakozásra, akkor az már lehet egy jelzés is feléd. Először is mérd fel, mit akar, vár tőled valamit Isten, s ne az anyagi helyzetet tisztázd. Az ember sokkal szívebben ad, ha kevéssel rendelkezik. Az özvegyasszony sem halt éhen másnap.

Ezt a részt megbeszélhetitek csoportos feldolgozással is.

Az adakozás áldása:

II. Kor. 9.6–15.

[Ebben a részen csak az anyagi (pénz) adományokkal foglalkoztunk. A következő részben pedig a nem anyagi természetű adakozással foglalkozunk.]

Bölcsföldi András

Új lapot indítottak az erdélyi KIÉ-sek.
 A keresztyén ifjúsági újságok legérdekesebb írásait tallózzák össze.
 Az egyik forrásanyag a Vezess!

tallozó/tallozó

keresztyén, ifjúsági lap és könyv szemle 1.sz./1995

KIALTÓ SZÓ
KERESZTYÉN IFJÚSÁGI LAP

FELEBARÁT

KERESZTYÉN ÉLET
HAVONKÉNT MEGJELENŐ EVANGÉLII MIKSA
1993. IV. NEHEZSÉGEK

Vezess!
KERESZTYÉN I...

KALAP

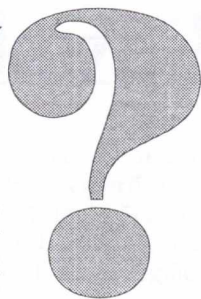
MÉCSÉS

Tallozó

A MAGYAR BORTONPASTORÁCIÓS TÁRSASÁG BORTONPASTORÁCIÓS FÜZET
1993. FEBRUÁR

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

TUDOD-E

hogy mennyire fontos nekünk a **világosság**? Egyszer kipróbáltuk, hogy ifi körben vagy tíz percen keresztül teljes sötétben ültünk és próbáltunk beszélgetni, és csendben lenni. Még így együtt is nagyon félelmetes és próbára tevő volt, s nagy felszabadulás, amikor megsercent a gyufa, s egy kicsiny lángocska világosságot teremtett. Mintha elröppentek volna a sötétség urai, s megkerestük egymás szemét, s mindenkinek a tekintetében ott tükröződött a fény...

Egy ifitagunk motorral közlekedett hosszabb utakra is, s egyszer sötétben kellett hazajönnie jó messziről, egy sűrű erdővel határolt kanyargós úton. Már jó előre beheccelte magát, s tényleg félt is azon az úton. Próbált énekelni, imádkozni, de valahogy nem ment, s csak gunnyasztott a motoron és félt. Ám egyszer valahogy felnézett az ég felé, s akkor valami különöset vett észre. A motor lámpájának volt egy fénykörre, amely felette félkörösen világított. Ahogy még egyszer megnézte, felragyogott az arca. Hát hiszen ha sötétben vagyok is, a világosság vesz körül, szinte ahogy a 139. zsoltár írja. Mit féljek akkor?

Egy lány életének első autótúrtján el kellett jönnie egy távolabbi faluból ide, teljesen egymaga, minden gyakorlat nélkül. Nagyon félt tőle, s rá-

adásul még be is borult, s elkezdett szemerkélni az eső. De muszáj volt jönni, ezért nagyon imádkozott, hogy valahogy sikerülhessen. Amikor kiért a faluból, hirtelen megdöbbsent. Előtte az utat átfelpte egy hatalmas szivárvány, s ő a szivárvány felé ment, kifelé a borulásból. S azóta minden alkalommal, ha autóba ül ezt érzi: Valaki óv engem, felé megyek, szövetségem vele örökkévaló.

Az ifivel voltunk szolgálni egyik nagy városunkban egy hatalmas Volga kombival, mintegy kilencen. Este jöttünk már vissza, jó későn, szemerkélő esőben, amikor egyszer csak elment a világítás. Lassítottam, de nem akartunk megállni, mert értelmetlen lett volna, úgy sem tudtuk volna megszerelni az autót. Ekkor megelőzött egy busz, s amikor láttam felvillanni a négy kis piros fényt a hátulján, eszembe jutott, hogy mi lenne, ha követnénk. S így is lett. Ráálltunk, s végigvezetett az úton, minden baj nélkül, még egészen jó ütemben is, biztonsággal hazaérkezünk. Mert volt, aki vezessen. Lehet, hogy mi sem vagyunk több fény mások számára, de ha már ennyi van, akkor aki jönni akar, az nem fog eltévedni.

Ablonczy Margit

Szavak a béke esetére,
amelynek lehetősége
messze felülmúlja
a mi lehetőségeinket,
mégis szólni kell róla,
hogy legyenek szavaink
egy esetleges
BÉKE ESETÉRE is

*Megálltak a kések a levegőben.
Száguldásuk már leltárra, s felszámolásra
készített*

mégis, végetért a kések zuhanása.

*S a ránkhulló fényben
megálltunk a dombon.*

*Már nincs mitől futnunk, hiszen
ma már nem halnak meg virágaink.*

*Ma már kegyelmet kaptak a
halálraítéltek.*

*És ha megálltak a kések,
ígyhát minden megeshet.*

*A félelem bizonytalanságából
átjutva a*

*bizalom bizonytalanságába
már megint minden lehetséges
és elérhető.*

S a kések? Mi legyen a késekkel?

– Azokkal ezentúl almát hámozunk.

Taníts minket imádkozni!

A tanítványok nyilván sokat és sokszor imádkoztak, mégis kérték Jézust, hogy segítsen nekik jól imádkozni. Valamit megkívántak a Mestertől. Sok millióan imádkoznak a világban, de hányan imádkoznak úgy, ahogy Ő tudott, ahogyan helyes. Működik-e igazán bennünk ez a lehetőség és ajándék? Amikor az apostol azt tanácsolja, hogy szüntelen imádkozzatok, nyilván nincs ellentétben Jézus tanításával, hogy nem a sok beszédért hallgat meg minket az Isten. Nem mennyiségről van szó, hanem minőségről. Nem a forma a döntő, hanem a tartalom, az indulat.

Az igazi imádságot megelőzi a szomjúság, az élő Isten után való vágyakozás. A tanítványok az Atyával való élő, valóságos kapcsolatot kívánták meg. Nem az a fontos, hogy állva, térden vagy ülve, kitért karral, vagy összekulcsolt kézzel, hangosan, másokkal együtt vagy csendben, a „belső kamrában”; röviden vagy hosszan, kötött szöveggel vagy szabadon, hanem őszintén, valóságosan, Ővele, Őáltala, Őbenne megélni, megtapasztalni, hogy ÉL AZ ŰR, hogy Ő valóság. Semmi-vel nem pótolható az Ő jelenléte bennünk. *Vegyetek Szentlelket!* Szívjátok magatokba az Isten szépségét, irgalmát, erejét!

„Gyönyörködjél az Űrban!” – olvassuk a zsoltárban.

Régen történt, hogy ráment egy emberre a lovaskocsi. Sokan tehe-

tetlenül nézték a szenvedő embert. Akkor egy nem különösen erős ember teleszívta magát levegővel és megemelte a szekeret. Szívjuk tele beteg lelki tudónket Isten levegőjével.

Jézus a kereszten is az Atyával beszél. Neki mond el minden kimondhatót. Az Atyának kiáltja el elhagyatottságát. Nemcsak vízre szomjazott ott, hanem az Atyára, az Élőre. Az isteni irgalmat „beszipantva” volt ereje imádkozni a bűnösökért, az őt kízókért!

Mi is, ma is szomjazunk. Van, aki bevallja, van, aki nem. Fuldoklunk az Isten hiányától. Rossz, mérgezett levegőt szívunk be. Nemcsak a szmogra és cigarettára gondolok, hanem arra, hogy fuldoklunk a haragtól, a meg nem bocsátástól, a sok bántó pletykától, a félelemtől. Sok templomozás, vallásoskodás, imádkozás után is sokszor marad minden úgy, ahogy volt. *„Bűneitekben vagytok.”*

Az élet jele a csecsemőnél az első nagy felsírás. Először szívja tele tüdejét oxigénnel, és teljes lényéből sír, hangot ad. Ha beszívtuk Isten „levegőjét”, szépségét, tökéletességét, sírni fogunk a magunk és az egyház (Jeruzsálem) bűnein, nyomorúságán. Jézus megsíratta Jeruzsálemet, de meg is halt a városért.

Adja Isten, hogy tudjunk úgy imádkozni, ahogy Jézus.

Legyen az életünk szüntelen imádsággá MÁSOKÉRT!

Szeverényi János

A kegyelmi ajándékok (karizmák)

- Apostolság:** A vezetés képessége, amit a gyülekezet elfogad és elismer.
1 Kor 12,8 2 Kor 12,12 Ef 3,1–9 Ef 4,11
- Irgalmasság:** Az együttérzés képessége más keresztényekkel vagy nem-keresztényekkel, akik súlyos testi, pszichés vagy lelki szükségletet szenvednek. Aki rendelkezik ezzel az ajándékkal, az irgalmasságot úgy gyakorolja konkrét gyakorlati tettekkel, amelyek visszatükrözik Krisztus szeretetét és egyúttal enyhítik vagy meg is szüntetik a szükségletet, hogy közben belső örömet sugározzon.
Mk 9,6–7 Rm 12,7 2 Tim 1,16–18 1 Pt 4,10–11
- Szolgálat:** Az a képesség, amikor észre vesszük, hogy másoknak miben van szüksége segítségre, ebben felismerjük Istentől kapott feladatunkat és feladatot vállalunk.
Ap Csel 6,1–7 Rm 12,7 2 Tim 1,16–18 1 Pt 4,10–11
- Nem élni házasságban:** Ez az ajándék az a képesség, amikor az ember le tud mondani a házasságról, s ugyanakkor nem érzi, hogy valamit elmulaszt, nőtlenként/hajadonként élni szexuális kísértések megtapasztalása nélkül.
Mt 19,10–12 1 Kor 7,7–8
- Felismerés:** Az a képesség, hogy meglátjuk, felismerjük, megértjük és meg tudjuk fogalmazni azokat az igazságokat és gondolatokat, melyek a gyülekezet növekedése és egészsége/java szempontjából fontosak.
Ap Csel 5,1–11 1 Kor 2,14 1 Kor 12,8
- Evangelizáció:** Az evangélium hatásos hirdetésének képessége a nem-hívók felé, úgy hogy emberek megtérjenek, Jézus tanítványaivá és Jézus gyülekezetének felelős tagjaivá legyenek.
Ap Csel 8,5–6 Ap Csel 8,26–40 Ap Csel 14,21 Ap Csel 21,8 Ef 4,11 2 Tim 4,5
- Vendéglátás:** Képessé tesz arra, hogy megnyissuk házunkat és szívesen fogadjunk olyanokat, akiknek élelemre és szállásra van szükségük.
Ap Csel 16,15 Rm 12,9–13 Rm 16,23 1 Pt 4,9 Zsid 13,1–3
- Adakozás:** Az a képesség, amikor anyagi javainkat vidáman és nagyvonalúan Isten országára adjuk.
Rm 12,8 2 Kor 8,1–7 2 Kor 9,1–2,6–8
- Imádkozás:** Bizonyos dolgokért való rendszeres imádkozás képessége hosszabb időn át. Az imameghallgatás gyakoribb és konkrétabb, mint a kereszténynek általános tapasztalata.
Kol 1,9–12 1 Tim 2,1–2 Jak 5,14–16
- Hit:** Különleges bizalom, mellyel Isten akaratát és a jövőre vonatkozó szándékait felismerjük és várjuk.
Ap Csel 11,22–24 Ap Csel 2
- Segítségnyújtás:** Az a képesség, amikor saját talentumainkat mások szolgálatába állítjuk, s ezzel lehetővé válik, hogy azok hatásosabban használhassák saját ajándékaikat.
Ap Csel 9,36 Rm 16,1–2 1 Kor 12,28
- Pásztorolás:** A hosszú távú, egy keresztényen csoport lelki „jólétéért” való személyes felelősségvállalás képessége.
Jn 10,1–18 Ef 4,11 1 Tim 3,1–7 1 Pt 5,1–3
- Tanítás:** A közösség és a tagok szolgálata és lelki egészsége szempontjából fontos bibliai felismerések jó pedagógiai érzékkel való továbbadása, ami a hallgatónál megértést eredményez.

Vezetés:	Az a képesség, amivel a célokat Isten terveivel összhangban tudjuk meghatározni. Az ilyen célok azt eredményezik, hogy a tagok önként és harmonikusan együttműködnek ezen, Isten dicsőségét szolgáló célok elérésén. Ap Csel 7,10 Ap Csel 15,7–11 Rm 12,8 1 Tim 5,17 Zsid 13,17
Misszionárius:	Képessé tesz – más lelki ajándékokhoz kapcsolódva – az idegen kultúrában végzett szolgálata. Ap Csel 8,4 Ap Csel 13,2 Ap Csel 22,21 Rm 10,15 1 Kor 9,19–23
Profétálás: –	Az a képesség, mellyel a Szentlélek munkájaként közvetlenül megértjük és továbbadjuk Isten üzenetét népe számára. Lk 7,26 Ap Csel 15,32 Ap Csel 21,9–11 Rm 12,6 1 Kor 12,10+28
Lelkigondozás:	Az a képesség, hogy úgy tudunk másokat bátorítani vagy figyelmeztetni/inteni, hogy azok ezáltal segítséget és gyógyulást tapasztaljanak. Ap Csel 14,22 Rm 12,8 1 Tim 4,13 Zsid 10,25
A lelkek megkülönböztetése:	Az a képesség, amellyel meg lehet különböztetni, hogy egy állítólag Istentől származó magatartás mögött isteni, emberi vagy démoni hatalmak állnak-e. Ap Csel 16,16–18 1 Kor 12,10 Jn 4,1–6
Igazgató:	Az a képesség, mellyel a gyülekezet egy részterületét illetően felismerjük a közvetlen és a hosszú távú célokat, és a célok elérésére hasznos terveket készítünk, azokat végrehajtjuk. Ap Csel 6,1–7 1 Kor 12,28
Bölcsesség:	A Szentlélek szándékainak olyan ismerete, mellyel az ember betekintést nyer már ismert igazságokba és tudja, hogy lehet ezeket bizonyos problémák esetében a gyülekezetben gyakorlatban alkalmazni. Ap Csel 6,3+10 1 Kor 2,1–13 1 Kor 12,8 2 Pt 3,15 Jak 5,5–6

TOVÁBBI AJÁNDÉKOK

Gyógyítás:	Betegek gyógyításának, egészségük visszaállításának képessége Jézus Krisztus nevében a Szentlélek erejével, mindenféle természetes segédanyag nélkül. Ap Csel 3,1–10 Ap csel 5,12–16 Ap Csel 9,32–35 1 Kor 12,9–28
Szenvedés vállalása:	Az a képesség, mellyel igent tudunk mondani a hitünk miatt megtapasztalt szenvedésekre. A hit itt a haláltól sem riad vissza. Boldog és győzelmes magatartással tűnik ki, mely Istent dicsőíti. Ap Csel 7,54–60 Ap Csel 8,1–4 Ap Csel 12,1–5 1 Kor 13,3
Csodatétel:	Jézus Krisztus nevében csodák megtételének képessége. Kívülálló is felismerik, hogy ezek a tettek csak Istentől származhatnak. Ap Csel 9,36–42 Ap Csel 19,11–20 Rm 15,18–19 1 Kor 12,10–28
Nyelveken szólás:	a) olyan nyelven beszélni Istennel, amit az ember korábban soha nem tanult; illetve b) egy közvetlenül Istentől jövő, a gyülekezetnek szóló üzenet felfogásának és a Lélektől indítva egy korábban soha nem tanult nyelven való továbbadásának a képessége. Ap Csel 2,1–13 Ap Csel 10,44–46 Ap Csel 19,1–7 1 Kor 12,10–28 1 Kor 14,13–19
A nyelveken szólás magyarázata:	A nyelveken szólás lefordítása egy mindenki számára érthető nyelvre. 1 Kor 12,10–30 1 Kor 14,13–28

„Színjáték”

Leírás: A bibliaóra résztvevői a téma rövid ismertetése után imádkoznak, majd előkészülnek az ismertetésben vázolt cselekmény eljátszására. A „nyitánnyal” szemben a „színjáték” célja nem csupán a probléma érzékeltetése, hanem annak a megoldása is. A „nyitánnyal” ellentétben a „színjátékot” a bibliaóra folyamán készítjük el. Ebben a feladatban mindenki részt vesz, esetleg több alcsoportban. Mindegyik alcsoport előadhatja a „színjátékot”, de azt is megtehetjük, hogy csak egy kicsoport játssza el a közösen készített darabot. A többiek figyelemmel kísérik a játékot, s a befejező beszélgetésbe bekapcsolódnak.

Gyakorlati tanácsok: Elsősorban azoknak hasznos ez a módszer, akik szívesen játszanak, és jól ismerik egymást. Feldolgozásra leginkább a cselekményben gazdag bibliai részek ajánlhatók, pl. A vakon született gyógygyógyítása, A gazdag és Lázár, Irgalmas szamaritánus. A befejező beszélgetésre 1 órát számíthatunk. A befejezés úgy is elképzelhető, hogy a „színjátékot” egy kiértékelhető beszélgetés után újabb szempontokkal gazdagítva újra eljátsszuk.

Egyéb megjegyzés: A „színjáték” sikere érdekében fontos az alapos, de nem túl hosszú szövegkörnyezeti áttekintés, és a kidolgozás megbeszélése a szereplőkkel. Ezért egyrészt fontos, hogy tanácsokkal, ötletekkel a fantáziát ösztönözzük, másrészt vigyázzunk, mert túl sok

utasítás adásával a fantáziát gátoljuk.

Ez a módszer kissé időigényes, ezért inkább táborozáskor, ifjúsági szeretetvendégségek alkalmával ajánljuk.

Közli: Bartha Árpád

Mit kaptál Karácsonyra?

Mit kaptál Karácsonyra?

Szép töltőtollat, már régen vártam!

Mit kaptál Karácsonyra?

Babát, lecsukódik a szeme, ha elalszik!

Mit kaptál Karácsonyra?

Kiskutyát, igazi kiskutyát! Olyan régen vártam!

Mit kaptál Karácsonyra?

Nyakkendő, elegánsat, már éppen ideje volt.

Mit kaptál Karácsonyra?

Bőrdzsekit, tők vagány, már rég nyúztam az őszöket!

Mit kaptál Karácsonyra?

Számítógépet, színes monitorral. Régi vágyam!

Mit kaptál Karácsonyra?

Kocsit, meggyipiros Porshét, régi álmom!

Mit kaptál Karácsonyra?

Rám írták az öregek a házat!

Mit kaptál Karácsonyra?

100 000 márkát, tudom mire költeni!

Mit kaptál Karácsonyra?

Nem kaptam semmit.

Az hogy lehet?

Erre a Karácsonyra nem kaptam semmit.

De a Karácsonyban kaptam békességet Istentől

Jézus Krisztus által, már nagyon vártam.

Te mit mondasz, ha megkérdik?

Mondod-e, ha megkérdik?

Bölcsföldi András

HELYZETGYAKORLATOK IV.

Menich Zsuzsa, néhány évvel ezelőtt külföldi konferenciáról hozta az alábbi helyzetgyakorlatokat. Jól használható ismerkedési játékként, de alkalmazhatják színjátszó körök is (koncentrációfejlesztés, drámatrénig).

SZELLEMI AJÁNDÉK

Ceruza, papír

Kisebb csoportok, mindenkinek neve felírva, mindenki körbe sétál, és minden személynek ad valami szellemi ajándékot (neve alá írja), olyat, amelyet szerinte az illető szeretne, vagy amire szüksége van. Pl. neked ajándékozom azt, hogy értékeld a saját bölcsességedet. vagy: zacskóba 5 név és úgy osztjuk az ajándékot többször ismételtető szünetekben – a jobb megismeréssel az ajándékok egyre testre szabottabbak lesznek.

Mozgáspróbák

kavicson járva
tele poharakkal
jégen sétálva
réten át sötétben
sziklára mászva
titokban kibontunk egy dobozt
unalmas drámát nézve (izgalmas)
mérgekgyót teszünk egy dobozba
IMPR!!!!
tortát díszítve

bombát hatástalanítva
kártyavárat építve
labdadobás
füstjeleket adunk le
lopunk
sötétbe érünk a moziba
tűbe fűzünk
nincs papírzsepi

Halandzsa

Párok

Megadott témájú beszélgetés – de nem szavakkal (értelhetővel), hanem mintha idegen nyelven beszélőnek
– Adj kölcsön nekem pénzt
– Hol voltál tegnap este
– Ez volt a legmulatósabb játék, amit valaha láttam
– Láttad tegnap a TV-ben a filmet?
– Azért jöttem ide, hogy beszélj, és el is fogsz mondani mindent, amit tudni akarunk

Bizalomgyakorlat

1. Fejfel a falnak

sorban áll mindenki, kettő a sorral szemben a falnál, a sorban az első csukott szemmel elindul a fal felé. Az ott álló kettő a védőháló – a fal előtt elkapják.

2. Alva

Körben – egyvalaki közepén – dül, továbbadják
pihenés: zajgép, mindenki ritmusra, sorban bekapcsolódik

Varázsdob

Ez egy varázsdob, csak akkor tudtok mozogni, hogyha szól, ha nem, megmeredtek – erősebb dob, erősebb mozgás – utasítás szerint

akadozva
szögletesen
puhán
gyorsabban
lassabban
öreg
fiatal
mintha puha vajban

vízben
dühösen
félve
diadalmasan
örömmel

Ezzel a verssel adunk hálát 4 éve,
Karácsonykor elköltözött Menich
Zsuzsáért, szeretett Testvérünkért.

Reményik Sándor:

Boldog testvérünk

Izzó nyáron és télvíz idején
Boldog testvérünk, Te élsz a Hegyen.
Fem a Hegyen.

Ahol a Mindenütt-jelenvaló
Leginkább van jelen.
Ahol még én is megtaláltam Őt,
A kegyetlenül is kegyelmeset,
Tőlem vonakodót

S rejtőzködőt.
A választottak közül is bizony
Kiemelt Téged.
Sziklák, fenyők közé besorozott
Hű testőrénnek.

Mi minden történet idelelem azóta,
Hogy titokzatos, hívo harangszóra
Elindultál könnyű, szabad szíveddel
Kis kápolnából mérhetetlenül Dómba! --
Hozzád a völgyek fájó moraja
Tán nem is ér fel.

És ha felérne, rögtön összeolvad
A csúcsok énekével.

Ott lehet ünnep igazán az ünnep,
Milyen ünneped lehetett Neked!
Sas-szárnya nőtt ott a Hallelujának
S ezer fenyővel együtt zengheted.

Beszél hozzád
A szőre súlyosodó roppant csend –
S a szíved mégis könnyű és szabad
És mint az angyal csegetttyűje cseng.
Gyönyörködsz a ködben s a nap sugarban,
Ott gyorsan borul és gyorsan derül –
Gyönyörködsz a remegő rengetegben,
Ebben az óriási orgonában,
Tapossa billentyűt a vihar:
Dicsőség Istennek a magasságban!

Hiányzik itt a testőreik közül
Arcoá nagyon.
Én pedig fájdalmasan irigyellek,
Hogy hegyen élsz
Gyönyörű szolgálatban, szabadon!
Én minden mélységnél mélyebbre estem
És tehetetlenül csak vonzoló
Jóra képtelen, lélektelen testem.

De üzenek a fentvaló világnak:
Még tisztetem a nagyságos sziklákat,
Még szeretem a szakállas fenyőket,
Ő simogasd meg helyettem is őket!
És mondd a ködnek s mondd a
nap sugarának:

Reménytelenül is hívo maradtam
A nagy Dómnak s a zengő Magasságnak.
Azt mondják: értem is imádkozol.
Ő imádkozzál értem!
Hogy ha már emelkedni nem tudok,
Zengjem a szürke kétségbeesésben,
A tépettegésben és idegenségben.

Azértis, azértis,
Amit az első kábel-távírat
Zengett mélyen a tengerszín alatt,
Szörnyek közt, örökkévaló sötétben:
Dicsőség, Dicsőség,
Dicsőség Istennek a mélyben!

Teológia

Ateizmus és a szenvedő kreatúra

Wolfgang Borchert írja: „Jó Isten voltál, Sztalingrádban, Jóisten? Egyáltalán, mikor voltál jó, Isten? Mikor törődött te velünk, egyáltalán?”

Ez esetben Isten elutasításának oka az az ellentét, ami valóságtapasztalásunk és a jó, igazságos, mindenható Istenről való beszéd közt van. A probléma a hívőt is érinti. A hit nem a sztoicizmus iskolája. A hívő a rettene-tes valóságtapasztalások *ellenére* remél.

Ez a probléma *nem* cáfolható „pozitív el-
lenségpéldákkal, sem a „büntetés-teóriával”,
sem a szenvedés áldásaival. A MIÉRT? kér-
dőjelére a MI CÉLBŐL? nem válasz.

A Biblia visszautasítja a 3 logikai utat is. 1. A Rossz is Istentől van. 2. Örök dualizmus: a jó és rossz örök. 3. A rossz csak látszat. A Biblia paradoxont állít: Minden valóság Istentől van. A rossz valóság, de a Rossz nincs Istentől. Isten a rosszat le-
győzi: 1 Jn. 1:5.

Csak két hiteles válasz van.

1. Az első a Kereszt válasza. Olyan Istenben hiszünk, Aki nem közöm-
bös a kreatúra szenvedé-
sével, hanem Maga is együtt szenved velünk. Isten részt vesz a szenvedésben (Róm 8:32). A Keresz-
tten együtt van minden paradoxon: A mindenható-
ság, az igazságosság, a szenvedés, a vereség, az irgalom és a győzelem.

2. A Krisztusban ve-
lünk szenvedő Isten adja az eschatologikus reményt (Jel 21:4) és a bizalmat (Róm 8:28).

Luther hármas világosságára kell gondoljunk.

1. Lumen naturae: a természet és értel-
me fénye, amelyikben megboradunk a
rossz győzelmén és a jó vereségén.

2. Lumen gratiae: a kegyelem fénye,
amelyik a Keresztről árad és az együtt szenvedő Isten jelenlétével erősít meg.

3. Lumen gloriae: a dicsőség fénye,
amelyik eloszlatja a megbotránkozás *miért*-
jeit. Csak az Együzt-szenvedő Isten és a
szennedőkkel szolidáris keresztén képes
arra, hogy a szenvedés miatt megbotránkozó
ateista *nemes* indítékú hitetlenségét a végső
rend iránti bizalommal változtassa.

Ha..., akkor...!

*Ha fájna minden szenvedés, mit másoknak én okoztam,
Ha fájna minden bűn és véték, mit folyóást csak fokoztam,
Ha fájna elherdált éltém minden perce, órája, napja,
Ha fájna az éles törzsúrás, mely szívemet áthathatja,
Ha fájna magam magamnak, ha undor, utálat fogna el,
Ha látnám azt a szörnyet, mely szívem rejtekét foglalja el,
Ha nem nézném bédán, levertem, szinte tehetetlenül,
Ha könyörögve kérném ISTENT, hogy segítsen... ott legbelül,
Ha magamtól végre engedném, végleg elvenni önmagam,
Ha valóban koldulnék: Add, hogy Tied legyen Uram!
Ha elindulnék a Nagy Úton visszafordíthatatlanul,
Ha az Ő útját választanám, egyetlen járható utamon.*

*Akkor nem rémítene a próbatétel, az előttem lévő akadály,
Akkor nem érne váratlanul szakadék, hegy, láp, völgy, mocsár,
Akkor látnám az Úr lábnyomát, hogy Ő AZ ÚT, AZ ÉLET,
Akkor megérteném, hogy az utat járva senki el nem téved,
Akkor haláltusámat rém-önmagammal végig megküzdéném,
Akkor önnön javamat, lelkemet, éltémet soha nem félténém,
Akkor magból szárba szökkenve, hajlott dús kalásszá érnék,
Akkor feltört kenyéreként az elcsigázott éhezőkhoz térnék,
Akkor dúsán csobogó, friss forrásvíz lennék a szomjazónak,
Akkor teherhordója lennék a terhek alatt roskadozónak,
Akkor megjelenék láthatóan, s eltűnnék láthatatlanul,
Akkor lábnyomként jeleznék földi éltém: IGEN! ITT JÁRT AZ ÚR!*

(Akkor hát úgy legyen. AMÉN.)

Frenyó Béla

Mik az istenre találás konzekvenciái?

A következő tíz pontban nem-vallásos nyelven írjuk le azt az életszemléletbeli változást, amit az istenre találás kivált lelkünkben. Az ateizmus logikus konzekvenciái éppen a fordítottak.

1. Semmi sem mindegy. Én sem vagyok mindegy.

2. Semmi sincs elfelejtve. Egyszer még minden szóba kerül.

3. A világosságból jövünk és a világosságra megyünk.

4. Jobban szeretnek minket, mint ahogy mi ezt sejtjük.

5. Senki sem vész el.

6. A filozófusok istenkeresésről beszélnek. De ez néha úgy hangzik, mintha egy egér keresné a macskát. Ezért menekülünk – de ez szerencsénkre nem fog sikerülni.

7. Nem vagyunk egyedül és sohasem leszünk egyedül.

8. A világ csodálatos – a világ rettenetes.

9. Semmi sem történik velem. A legnagyobb veszélyben vagyok.

10. Megéri, élni.

Németh Géza

Könyvajánlat

LELKIGONDOZÓKNAK

Mindannyian, akik másokkal foglalkozunk, folyamatosan tapasztaljuk elégtelenségünket. Egyrészt, hogy nem jól válaszolunk, másrészt, hogy nem jól ismerjük az embereket. S újra meg újra rá kell, hogy döbbenjünk, kicsoda kegyelem, ha valaki úgy mehet el, hogy a lényegét meghallotta...

Az azonban mégis lehetséges, hogy tanuljunk másoktól, s ne kövessük el azokat a hibákat, amelyeket ki lehet szűrni. Így szeretnék most két könyvet ajánlani:

O. HALLESBY. *Milyen a típusod?* c. kis könyvét, amely a régi négy karaktertípus elemzi végig (szangvinikus, melankolikus, kolerikus, flegmatikus) s ad tájékozódást, segítő gondolatokat az embernek önmagával kapcsolatban, s lelkigondozóknak mások megértésével kapcsolatban. Mit ne várjunk, milyen gondokra készülhetünk fel különös típusoknál. Mi lehet visszatérő probléma, amiről a másik nem „tehet”, mert mélyebben van beleírva, mintsem, hogy mi azt megváltoztassuk. Hogyan lehet mindebből gyógyulni, s hogy melyik tanítvány melyik típusba tartozott.

A könyvet a HARMAT KIADÓ adta ki, ott lehet megrendelni.

HANNA WOLF: *Jézus a pszichoterapeuta* c. kis elmélkedés sokakat elgondolkodtathat arról, hogy milyen módszerrel dolgozott Jézus?! Talán voltak már néhányan, akik azt a tanácsot kapták, hogy olvasgassák Jézus lelkigondozói beszélgetéseit a János evangéliumából, onnan lehet megtudni jó ötleteket, hogyan kell különböző embereknek (férfiak, nők, farizeusok, bűnösök stb.) különbözőképpen ugyanazt a lényegyet elmondani, őket helyretenni, szeretni...

Ez a könyv sok olyan gondolatot indít, ami a szakképzett pszichoterapeuta szájából (tollából) elemzi az evangéliumi lelkigondozást. „Jézus arra szólítja fel az embereket, hogy legyenek azzá, amik valójában. A legcsekélyebb kétségre sincs a tekintetben, hogy az ember képes erre... Emberkezelésének hatékonysága az a titok: Kicsoda Ő, aki nem elnyomja a másikat saját személyiségével, ellenkezőleg, elismerést nyújt, megállít, emberségben gyakorolt valódi partnerségre szólít fel. Egyenesen áthárítja a másokra a döntés felelősségét...” (Egyházfórum Kiadó 1995)

A. M.

Részlet

Latinovits Zoltán

Ködszurkáló

c. könyvből

Akifejezhetetlen körbetáncolása, megidézése, ritka szertartás, míves fohász.

Valami, ami születésének pillanatában a halhatatlanságra tart igényt.

Tóth Árpád írta: „Egy percem lett vón: megmutatni a Fenségeset. Az Istent. S már tova-fordult a Fény. És ennyi az egész.”

Ennyi az egész: a forrás tövébe szorult tenger. Az alfa alatt csírázó ómega, a vér rimes lüktetése, a vér-értől az ómega-óceánig.

A „jellel megjelölt” magyar költöket próbálom versenérni. Általuk alakultam, életeikhez igazodom. Ők a földből táplálkoznak, mely szülőházjuk volt, logikusan én is ehhez a földhöz ízesülök hajszálgyökereimmel is.

A költő keresztként hordozza a közösségi kifejezés kényszerét. Korának és a közösségnek gondolathordozója, indulatélesztője, ostorozója, érzelemládája. A poétaéletű ember valami titkos úton, múltakból-font, elhaltak energiájából-szótt radarhálójával képes ráérezni a jövőre is, és erről elsöprő energiával közöl híradást.

Vajon honnan ez az energia?

Azt keresem, ami bennük közös. Ami sorsukban, harcaikban, hitvallásukban közös.

Ami kiközösítésükben közös.

Ady írta 1908-ban:

„A hit valami olyan portéka, mely minden korszak embereinek számára akképpen jut, mint a kenyér: - volt eset rá, hogy

Párisban is külön számítottak fel kenyeret az étkezésnél, és Budapesten kétszer annyit adtak két krajcárért, mint ma. Az okos közgazdászok megmondják a kíváncsiaknak, hogy micsoda konstellációk az okai ennek. De a HIT gazdaságilag megmagyarázhatatlanabb a gabonánál és a kenyérnél. Nem igaz az, hogy valahonnan az északi, vagy déli sarokról egy pesszimista áramlat indul útnak az emberek lelkeire. De az igaz, hogy a hit ma még a proletár új szívek birodalmában is talmi.

Nincs HIT, és teljességgel nincs hit a Duna-Tisza táján, ahol általában mindig kevés volt.

A delejtű emberekről beszélek, ami nyilvánvaló – az érzékenyekről és az értelmes szomorúakról.”

Kik is ezek a „delejtű-emberek”, a poéta-lelkű emberek?

Nehezen kartertolhatóak, és ami nehéz, aki nehéz, arra általában ráarakják a típus-fazétkedőt: „összeférhetetlen”... „Nem közénk való.” Így kényelmesebb.

Kivel összeférhetetlenek? Kikkel? Hova tartoznak? Kihez tartoznak? Kikhez? Igazat mondanak? Hazudnak? Gyávák? Barátok? Ellenségek? Honnan jöttek közénk, hová tartanak? Hatalmat akarnak-e, vagy csak munkálkodnak egyre?

„Kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belül rakva vagytok képmutatással és törvénytelenséggel. Ennek okáért írme prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok – és azok közül némelyeket megöltök, megfeszítetek, másokat azok közül megostoroztok és városról városra üldöztök.” (Ady kedves olvasmányából Szent Máté evangéliumának 23. szakasza.)

A poéta-lelkű ember érzékeny antenájú, égi fogantatású, mégis emberformájú gyerek-ember. Olyan talán, mint mindnyájan voltunk, vagy inkább szeretnénk lenni.

Játszó-ember. Hívó-ember. Gyerek-ember.

„Kívülről?” – írja Ady nagyszerű Petőfi-tanulmányában. — „Sohase fogom

megérteni, hogy ezt a címet a felnőttek számára nem olyan kivételesen adják, mint az Aranygyapjas rendet! Petőfire hiába keresnénk az összes nagyszótárú nyelvekben több és nagyobb jelzőt: GYERMEK! Viszont nincs is e joggal megbíráható teremtésnek, világnak, életnek külön, istenibb produktuma, mint a gyermek. A gyermek az elevenség, az öröm, jövőbe ható ígélet: a bilincsbe nem vert ember, az igazán igaz isten!”

Lehet, hogy a művész az Idő-pelenkázta gyermek?

Lehet, hogy Van és Nincs között biztos hajósunk a Poéta?

A fogantatott gyermek? Valamely Izgága Jézus?

Hitem szerint az. Nyilván hajtja őt valami, az örökkévalóság retúrjegyével utazót, hogy szöljön, toporzékoljon és tanítson – hogy közvetítsen...

Csak kompol Ég és Föld között föl s alá, föl s alá...

Van benne valami a föld állandóan változó zamatából, a fák imbolygó titkából, az állat szimatoló ösztönéből, az Égbolt könyörtelen statikájából és a vizek imát mormoló zúgásából. A múltat ülteti lázas szeméibe, és kezében a jövőt morzsolgatja. Többfelé él, többfelé figyel. Kikeletre, fagyra is. Élőre is, halottra is.

József Attila írta:

Tudunk egymásról, mint öröm és bánat.

Enyém a múlt és övök a jelen.

*Verset írunk – ők fogják ceruzámat
s én érzem őket és emlékezem.*

Felérzi ezt a közösség is, a mi kommunánk: és itt tapint rá a kiválasztottakra, mikor könyvet vesz kezébe, itt sejt rá az igaz-életű poétáinkra.

Tapogatja, ízlelgeti, azonosítja, ha van még érzékenysége – igen, a hit több, mint a kenyér: ezért érzi magáénak. Ős-Anyjának, szülő-forrásának, Ős-Anyagnak, mely sugall és takar. Mert az e földön maradtottak-megtartottak igazságát hallja a poéta fájdalmas ívű énekéből.

Aki itt verset, embert, szerelmet, harcot

akar írni – az kénytelen politikába nyúlni. Nálunk ez a törvény, a fatális áldás. Nem fátum!

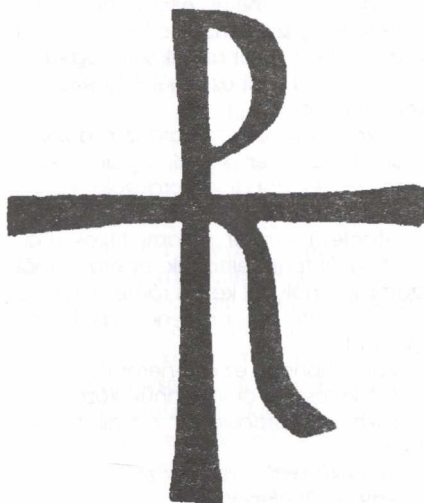
Nálunk a mindennapok közösségi élete, a munka nászát űli a gazdagon termő föld szellemével.

Ennek a násznak szülötte a közösségi művész, produktuma a zseniális magyar költészet.

Sehol nem született ennyi égi-antennás, ennyi kiválasztott poéta, mint éppen itt nálunk. Ezt még azok is kénytelenek talán beismerni, akik 70 dollárért előbb ismerik meg Párizst, Londont, Leningrádot vagy Monteált, mint Debrecent vagy Zalaegerszeget.

Halhatatlan poétáink éppúgy napi politikusok is voltak, mint Krisztus Jézus. Ezért élnek és izgatnak ma is, akárhány évtized vagy évszázad távolából is.

Aki pedig szertekapaszkodó hitgyökeireit elvágja, vagy elsorvasztja, elveszíti a földdel és a közösséggel kötött ősi kapcsolátát: az elhal az Időben és az idegen Anyagban.

A Krisztus-monogramhoz itt a latin H betű járul, nyilván hoc jelentésben

Énekem az Úr!

A D E A A H⁷

Az Úr ma-ga ad nek-tek „jelet”: I-zen, a-Szűz fo-

E ósm fism D E 3 A

gan. ű-út szűl és Em-má-nu-el - nek ne-ve-zi el.

Refrén:

A D E A fism hm

Em-má - nu - el, ve-lünk az Is - ten! Em-má - nu - el,

E A D E A

ve-lünk az Is - ten! Em-má nu - el!

A hm E A D A E

A nép, a-mely ső-tét-ben jár, nagy fe-nyes-sé-get lát, a

hm ósm fism hm E A

ha - lál ár - nyé - ká - ban vi - lá - gos - ság tá - mad.

fism fism hm E A

Mert gyer - mek szű - le - tük, ű - ű a - da - tük ne - künk, az

Refr.

D E A

Ó vál - lá - ra ke - rűl az ű - ra - lom. Refr.

A H⁷ E A H⁷ H⁷ E

Bá - tor - ság! Ne fél - je - tek! Né - z - zé - tek, el - jön Is - te - ne - tek, hogy

hm E A

szu - ba - du - lást hoz - zon nek - teki Refr.

Közli: Hikisch Zoltán

Ákarsz-e játszani?

Megint itt az év vége és ezzel együtt a szilveszteri buli is. A Szilveszter estébe beleférf komoly rész is, vidámabb is. Az utóbbihoz szeretnék most ötletet adni a következő 2 játékkal, amelyek segítenek a jókedvet fokozni, az estét még vidámabbá tenni.

Krumplilengető

Kategória: ügyességi játék

Játékosok: min. 6 fő

Hely: zárt helyiség, közepén kb. 5x5

méteres szabad terület

Csapat: egyenlő létszámú csapatok

Kellékek: krumplik, kisebb dobozok

(pl. szappanos doboz), spárga

Idő: kb. 10 perc

A résztvevőkből csapatokat alkotunk, majd minden csapatból 1-1 embert kiválasztunk, akik a megrajzolt vagy képzeletbeli rajtvonalhoz állnak. A „pálya” 4-5 m hosszú, és versenyzőnként kb. 1 métert kell számolni szélességben.

A játékosok derekára hátulról spárgán egy hosszúkrás krumplit kötünk úgy, hogy ha terpeszben állnak, a krumpli mintegy 15-20 cm-re legyen a földtől. Ezután a versenyzők elé helyezünk 1-1 élére állított dobozt (profik próbálhatják gyufásdobozzal is). A versenyzők feladata, hogy a felállított üres dobozt terpeszállásban, megbicsaklott térdrel, a krumplit himbálva, azzal a dobozt eltalálva, ütögetve eljussanak a célvonalhoz. Az győz, akinek először sikerül.

Léggömb-pukasztó tánc

Kategória: szórakoztató tánccs játék

Játékosok: minél többen, annál izgalmasabb

Hely: létszámtól függően, táncchoz

megfelelő nagyságú helyiség

Csapat: tánccs párok

Kellékek: lufik, spárga, zene

Idő: 5-10 perc

A fiúk felkérrik a lányokat, kialakulnak a tánccs párok. A fiúk bokájára (rövid spárgával) egy felfújtt lufit kell kötni. Ezután kezdődhet a tánc. A párok feladata, hogy úgy tánccsoljanak, hogy a többi versenyző páros léggömbjét sikerüljön kipukasztaniuk anélkül, hogy a sajátjukban kár esne. Mindezt azonban tánccsolva és nem rugdalózva kell tenniük! Amelyik párnak a lufiját kidurrantották, az kiesik a versenyből.

Áldott ünnepeket, jó szórakozást és nagyon boldog új esztendőt kívánok!

Zsó

Karácsonyra

És íme egy RECEPT: Töltött sült alma

Hozzávalók (4 személyre):

4 alma

4 evőkanál sötétvörös lekvár

4 evőkanál durvára vágott

mogyoró

2 evőkanál sűrített tej

1 kávéskanál őrölt fahéj

kevés tej

1 evőkanál cukor

A megmosott almák magházát vágd ki! Keverd össze a lekvárt két evőkanál mogyoróval, és sűrített tejjel és a fahéjjal! Vajazd ki egy lapos tűzálló tál vagy kisebb tepsiját, és tedd bele a keveréssel megtöltött almákat! Tegy az almák köré néhány vajdarabkát! A cukrot és a maradék mogyorót szórd az almák tetejére! Tedd a tálal a sütőbe, kb. 10-20 percre! Ezzel a finom csemegével meglepheted családodat, barátaidat. (Nagyon jól illik hozzá a vaníliamártás.)

Közi: Zsó

„Mindig imádkozni kell és meg nem restülni” (Lk 18:1)

Miért imádkozunk?

- mert az ima kapcsolatteremtés és -fenntartás az Úrral
- mert az ima lehetőséget teremt az emberek egymás közötti kapcsolatának fenntartására
- mert az ima Jézusnak is az Atyával való kapcsolatot jelentette
- mert az imában kapcsolatba kerülünk régmúlt korok és távoli vidékek imádkozóival, hívőivel
- mert az imában legtitkosabb gondolatainkat és érzéseinket is elmondhatjuk Istennek

„En nyomorult és szegény vagyok, de gondol rám az Úr. Te vagy segítségem és megmentőm, Istenem, ne késlekedj!”
(Zsolt 40:18)

Negyedévi imatémák

hálaadás:

- az adventi várakozás csendjéért
- a Bibliáért
- a teremtett világért
- a zeneért
- az Európai Szövetségért (EAY)
- a tengerentúli KIE-mozgalmakért

könyörgés:

- a karácsony üzenetének megértéséért
- az igehirdetésekért
- a megkereszteltetekért
- az újonnan indult KIE-csoportokért
- az egyházi sajtóért
- a tévitanítások hálójába került emberekért

MÁS

Az eddig eltelt néhány szám során, amióta itt, ezen a helyen nagyképűen módszertanilag nevezett szövegek olvashatók, volt már szó a bibliáorák két nagy és fontos részéről, az imádkozásról és a dicsőítésről. A harmadik helyen jelentős része kell legyen a bibliáorának is, amiről a nevéet kapta: a bibliai tanulmányok, vagy ahogy sok helyen nevezik: az igazszolgálat. A MAS-ban – pár számon keresztül erről lesz tehát szó. Mint az eddigieknél, most is hangsúlyozom, hogy amiket leírok, nem mindig saját gondolat, hanem bibliakör-vezetői tapasztalatom, tanulmányaim és gondolataim elegye azzal, amit másoktól tanultam. Célom ezekkel a fél oldalakkal az, hogy összefoglaljam, csoportosítsam azokat a hasznos tudni- – sőt cselekedni- – valókat, amik szükségesek egy bibliakör jó vezetéséhez. Ha tehát olyat olvasol itt, amit már te is tudsz, ne gondold magadban: „Na, Kristóf feltalálta a meleg vizet!”, hanem jusson eszedbe: lehet, hogy valakinek ez még újdonság. Ezekkel a bevezető sorokkal hadd indítsam útnak az új hátsó borító belső lapját, hitet, szeretetet, sok imádságot és jó szolgálatot kívánva.

Miért MÁS? Mit jelent a rovat új sorozatának címe? – teheted fel a kérdést rögtön az elején a szerzőnek. Ő azt feleli (megkérdesztem!): Nem tudom. Előző lapzártakor nem tudtam még, hogy miről fog szólni a következő sorozat, csak annyit tudtam, hogy a dicsőítésről, amit akartam, továbbadtam. Emiatt a beharangozóba csak annyit tettem, hogy a következő számtól: Más. Lehetne ez mondjuk: Mindezekből Aldás Sarjad is. Amikor azonban nekiültem ezt a cikket legépelni, rájöttem, hogy miben kapcsolódik ez a névmás a cikk tartalmához. Az első folytatásban tehát hadd osszam meg ezt veletek.

Az ötvenes években voltak ún. Szabad Nép-félórák. Ez azt jelentette, hogy a munkahelyeken a dolgozók reggel, munka előtt fél óra hosszat közösen elolvasták a Szabad Nép (kommunista pártlap, a Népszabadság elődje) vezércikkét, és megbeszélték annak tartalmát. Időt töltöttek tehát azzal, hogy megismerjék „hitüket”, és ellen tudjanak állni az esetleges támadásoknak. Ma is vannak hasonlók. Például a russeliánusok (ismertebb néven Jehova Tanúi), akik nagy gondot és időt fordítanak módszertani kiadványaik (Órtorony, Ébredjetek!) tanulmányozására, sőt betanulására. Az Amway-forgalmazók sem tudnak megmaradni a piacon, ha nem bújják éjjel-nappal a termékismertetőket.

Mi köze ennek a bibliakörökhöz? Nos, a külső szemlélő számára sok, ugyanis minden esetben emberek összegyűlnek és egy valaki más által írt iratot tanulmányoznak és annak gondolatait a magukévá teszik. A MAS szó azonban elgondolkodtatott – és gondolkodtasson el benneteket is –, hogy miért MÁS alapvetően a bibliaköri igetanulmányozás.

Először is a biblitanulmányozás nem egy (vagy több) ember írása feletti gondolkodás, elmélkedés, hanem valami más. Fontos! A bibliakör középpontja nem a Biblia!!! Hanem az Isten Kijelentése Jézus Krisztusban. Vigyázzunk, ne csináljunk a Bibliából „papiros pápát”! Egy körben, ahol a Bibliával foglalkoznak, még nem biztos, hogy kereszténynek ülnek. Voltak (és vannak) nagy ateista tudósok, akik jobban ismerik a Bibliát betűjéig, mint sok keresztény! De az Ige maga tesz bizonyosságot a 2 Kor 3:6-ban, hogy a betű megöl, a Lélek az, aki megelevenít! Úgy álljunk tehát hozzá a Bibliához, hogy az „csak” tartalmazza Isten kijelentését, s élő igévé (görögül théma) csak a Szent Lélek közreműködésével válik.

Másodsor a Bibliát tanulmányozók nem azért tanulmányozzák, hogy jobban „el tudják adni” portékájukat, hanem azért tudják, hogy csak abból meríthetnek erőt.

Harmadszor pedig a bibliáorákon nemcsak emberek vesznek részt, hanem maga a Biblia főszereplője, Jézus Krisztus is jelen van a Szentírás ihletője, Szent Lélek által.

Mi a tanulás tehát e három fő különbségből? Az, hogy a bibliaköri vezetőnek tudnia, és társaiban tudatosítania kell, hogy az igetanulmányozás csak a Szent Lélekért (és -hez) való könyörgéssel kezdődhet; hogy az együttlét erőnyerő és nem erővesztő alkalom (ha akár a vezetőnek, akár a résztvevőknek fárasztó, akkor valami nem stimmel!); s hogy bármit tesznek vagy mondanak, azt az Úr jelenlétében teszik.

(A következő számban folytatjuk)

Szeretettel: Kristóf

